

Het kruis van Christus

Verschillende artikelen
over één onderwerp

E.H. Clayton, John H. Essex,
Dean H. Hough, A.E. Knoch

Het Kruis van Christus

Verschillende Artikelen

over een onderwerp

Het Kruis van Christus

Een verzameling van artikelen

Inhoud:

Vertaling van de Engelse Artikelen-serie:

The Cross of Christ — by Dean H. Hough

© **Concordant Publishing Concern**

P.O. Box 449, Almont, MI 48003

De ooit op de website van Het Beste Nieuws
gepubliceerde artikelen
zijn geredigeerd en aangevuld voor dit e-book

Vertaling van het Engelse Pamflet:

The Word of the Cross — by John H. Essex

© **Grace and Truth Magazine**

Vertaling van het Engelse Pamflet:

The Cross and the Wisdom — by E.H. Clayton

© **Grace and Truth Magazine**

Vertaling van het Engelse Artikel:

Crucified with Christ – by Adolph E. Knoch

© **Concordant Publishing Concern**

P.O. Box 449, Almont, MI 48003

Geselecteerde gedeelten uit de

Vertaling van de Engelse Artikelen-serie:

The Place of the Ecclesia in Gods Purpose – by John H. Essex

© **Concordant Publishing Concern**

P.O. Box 449, Almont, MI 48003

DE WIJSHEID EN HET VERMOGEN VAN HET KRUIS

NIETS IS FUNDAMENTELEER voor ons geloof dan het kruis van Christus. En voor onze wandel is er niets van meer levensbelang. Wij werden eerst toen leden van het lichaam van Christus toen we hoorden en geloofden dat Christus aan het kruis stierf voor onze zonden (Efz. 1:13; 1 Cor. 15:1-4). En vanaf dat punt heeft ieder stukje waarheid wat we hebben ontvangen het offer van onze Redder als middelpunt. Daarom ook moet iedere dienst die we verlenen, en iedere overwinning die we ervaren over de zwakheden van ons vlees en angsten van ons denken, het kruis als middelpunt hebben. Er is geen andere manier waarop wij bruikbaar voor onze God kunnen worden en Hem ter ere kunnen zijn.

Er zijn op z'n minst zeven hoofdzaken die door het kruis van Christus tot stand zijn gebracht, ze worden in Paulus' brieven bijzonder naar voren worden gebracht, en in deze artikelenserie zullen ze overwogen worden. Deze zijn:

1. de verlossing van zonde en dood door de kruisiging van de oude mensheid, ofwel: "het woord van het kruis" (1 Cor. 1:17,18).
2. de vervanging van een boodschap van wet door één van pure genade, waarnaar Paulus verwijst als "de verstrikking van het kruis" (Gal. 5:11).
3. de kruisiging van de wereld, inclusief de manieren en problemen ervan (Gal. 6:12,14).
4. de verandering van een ziels¹ en aards uitzicht naar één dat geestelijk en hemels is, wat een verandering is die zelfs velen die geloven dat Christus hun Redder is, niettemin tegenstaan (Fil. 3:18).

---

¹Een ziels uitzicht en een ziels mens: 'Ziels' is datgene wat de zintuigen van de ziel betreft, het verschilt daarin met 'geestelijk' wat hoger is en buiten de zintuigen omgaat. Een ziels mens is iemand die zich laat leiden door zijn zintuigen, en wat deze aan aangename gevoelens produceren, terwijl een geestelijk mens zich door de geest laat leiden. De Schrift scheidt datgene wat van de ziel en van de geest is (Heb. 4:12).

5. het aan het kruis nagelen van het handschrift in de religieuze decreten dat ons vijandig was (Col. 2:14).
6. het wegnemen van de vijandschap in het vlees tussen de Besnijdenis en de Onbesnedenheid (Efz. 2:16)
7. de verzoening van het universum met God (Col. 1:20).

NIET IN WIJSHEID VAN WOORDEN

Wij beginnen deze studie daar waar God voor het eerst begon met Zijn genade en liefde aan ons te onthullen, met “het woord van het kruis.” Toen Christus stierf aan het kruis, stierf iedere afstammeling van Adam (2 Cor. 5:14), en dat wil zeggen: de oude mensheid werd ter dood veroordeeld. In Gods ogen is deze al terzijde geschoven en op een dag zal deze er niet meer zijn. Het punt dat we hier willen benadrukken is dat deze executie van de oude mensheid volkomen tot stand werd gebracht in de kruisiging van Christus. Het was een voltooid en volbracht werk en wij kunnen aan deze prestatie niets bijdragen of toevoegen.

Wij proberen echter altijd voor onszelf een plekje binnen dit plaatje te veroveren. Mensen willen een rol spelen in dat wat Christus volledig en volmaakt ten behoeve van hen heeft gedaan. Dit is verkeerd, en meer dan dat: het is schadelijk voor onze geestelijke gezondheid. Het woord van het kruis verkondigt niet alleen onze verlossing van verontwaardiging en dood, maar het kan de bron zijn die een dagelijkse verlossing levert van de nuttelosheid en onrechtvaardigheid, apathie en hopeloosheid. Het kan ons voortdurend kracht leveren.

In 1 Corinthe 1:17 verwijst Paulus naar twee ontkenningen verbonden aan het evangelie dat hij aan het brengen was. Hij werd *niet* afgevaardigd om te dopen en hij bracht het evangelie *niet* in wijsheid van woorden. Het goede nieuws is en wordt niet gebaseerd op menselijke inspanningen, hoe goed en vroom die ook zijn mogen, en het is niet het gevolg van menselijke wijsheid en filosofie, hoe nobel en meewerkend die ook mogen zijn. In feite is het zo dat, mochten wij pogen onze werken en wijsheid aan het werk van het kruis op te leggen, maken we ook dat dit krachteloos voor onze huidige redding wordt. Het evangelie moet gescheiden gehouden worden van de werken en woorden van de mens, “opdat het kruis van Christus niet leeg

gemaakt zou worden.” Het is duidelijk dat de apostel niet bedoelt dat de verlossing van zonde en dood die Christus heeft gemaakt, ooit inhoudsloos kan worden. Maar wanneer wij proberen onze eigen werken toe te voegen aan Zijn werk, dat al volkomen afdoende is, dan heffen we daarmee de huidige kracht op die het woord van het kruis voor ons heeft.

Of dopen goed of fout is, is niet de kwestie, maar of het iets toevoegt aan onze positie voor God. Het kruis is de enige weg tot redding. Dit omvat redding van zonde en dood, alsook een dagelijkse redding van boze gedachten, woorden en daden, en van lasten van depressie en schuld. De wereldse woorden van wijsheid zijn die welke suggereren dat religieuze ervaringen en rituelen, werken en praktijken, moeten worden toegevoegd aan wat Christus deed aan het kruis, zodat wij “de overwinning zouden behalen.” In Christus, wegens het in-alles-voorzienende van Zijn offer, *hebben* we de overwinning al! Christus is onze “rechtvaardigheid en heiliging en verlossing” (1 Cor. 1:30), en, tenzij wij deze dagelijkse redding leeg zouden willen maken, laat ons dit leren te aanvaarden en ons in de compleetheid van Zijn kruis te verheerlijken.

HEEFT GOD ALLEEN ONS LIEF?

Onlangs woonde ik een religieuze dienst bij in één van de meest prachtige kathedralen van de wereld. De hoge bogen, de majestueuze muziek, de spectaculaire glas-in-lood ramen, en de hele ontzagwekkende schoonheid van de plek leken het gevoel te geven dat God nabij was en alles in orde was. Maar niet lang na het verlaten van de kathedraal werd ik terug op aarde gebracht door het lawaai van de stad en het rennen en vliegen van de echte wereld. Om effectief te zijn moeten de rituelen en omgeving van de religie voortdurend gaande gehouden worden, en zelfs dan is het twijfelachtig dat onze beantwoording stabiel zal blijven.

En toch is de mens voortdurend op zoek naar dit soort ervaring, een ziele¹ gewaarwording van Gods aanwezigheid en goedkeuring. Het moge de vorm aannemen van religieuze ceremoniën zoals het dopen, of zelfs de extatische ervaringen die vandaag de dag zo populair zijn, of misschien de voortdurende “kerkelijke activiteit”, waarvan niets op zich genomen verkeerd hoeft te zijn (Paulus doopte immers het huishouden van Stefanus, en ook Gaius en Crispus), maar ze zijn verkeerd als we op ze gaan vertrouwen voor onze blijdschap en vrede en voor ons bewust worden van Gods

aanwezigheid en kracht. Want wij zijn gered geworden en hebben toegang gekregen tot het hart van de Vader door het bloed van het kruis van Christus *en dat alleen!*

Sommigen zijn er toe gebracht te steunen op het houden van de wet, om zo de verzekering van Gods goedkeuring te hebben, om dan, wanneer ze ondervinden dat wij niet onder de wet maar onder de genade zijn, zich verlaten en ontmoedigd te voelen. Misschien was zoiets aan de hand bij de Corinthiërs, die het dopen wilden, terwijl Paulus alleen zei: “want ik besluit niets waar te nemen onder jullie behalve Jezus Christus, en Deze gekruisigd.” (1 Cor. 2:2)

Wij worden niet in de steek gelaten en het ontbreekt ons niet aan voorzieningen. God onthult Zichzelf voortdurend aan ons en versterkt ons door het woord van het kruis en de uitvloeisels daarvan, zoals rechtvaardiging, verzoening en onze hemelse status. “. . . maar voor de[genen] gered wordend, is het [een krachtig] vermogen van God” (1 Cor. 1:18; pCV). Dit betekent niet dat we geen problemen en onrust meemaken. Welke reden zou er voor het bezitten van deze kracht van God zijn als er tevens geen noodzaak zou bestaan om deze te gebruiken? Het feit dat we deze voorziening van kracht van God hebben, gaat ervan uit dat wij in onszelf zwak zijn en tekort komen.

Om een voorbeeld te geven: het is mogelijk dat wij ondervinden dat we om onverklaarbare redenen jaloers en haatdragend worden tegenover iemand die we kennen. Wij weten dat dit verkeerd is; wij beseffen dat dit God niet welgevallig is, en we verachten onszelf hierom. Maar dit verkeerde gevoel kan behandeld worden met het woord van het kruis. Hier is een gelegenheid om onze gebeden uit te storten aan de God en Vader van Degene Die Zijn eigen hoge positie opgaf en Zichzelf vernederde, zelfs tot de dood van het kruis, ten behoeve van ons. Het bewustzijn dat wij allen, in het vlees, zondaren en vijanden zijn, zowel onze kennissen als wijzelf, en de gewaarwording dat, desondanks, dit woord “. . . wij, vijanden zijnde, met God verzoend werden door het sterven van Zijn Zoon” (Rom. 5:10; pCV) in ons werkzaam zal zijn. Dit kan niet anders dan ons ten goede beïnvloeden.

GERED WORDEND

Naar mate we de wijsheid leren waarderen en in onszelf de kracht in het evangelie ten nutte maken, het woord van het kruis, ervaren we eigenlijk maar een zeer gedeeltelijke voorsmaak van onze toekomstige heerlijkheid. Op een dag, wanneer we bij onze Heer zijn en gelijk gemaakt zijn aan Zijn beeld, zullen we volledig gered zijn van alle beproevingen en moeilijkheden. Nu echter mogen we ons gered weten van deze benauwdheden. Het woord van het kruis spreekt niet alleen van het feit van onze redding in Christus, maar ook van het proces van onze redding, dat zich vandaag in onze levens voortzet.

Laat ons echter opmerken dat dit proces zich niet ontwikkelt zonder een groeiend besef van de betekenis en zegeningen van het kruis. “Echter [een] ziels¹ mens 'is^o niet 'ontvangend^o het[geen] van de geest van • God [is]; want het 'is hem^o [als] dwaasheid +ook 'is^o hij niet 'vermogen^o [het] te –kennen ^{dat} daar het geestelijk 'wordt^o 'onderzocht^o.” (1 Cor. 2:14; pCV). Vooruitgang in het ervaren van de kracht van God voor de redding van vandaag loopt gelijk op met het waarderen van onze zegeningen in Christus. Daarom leidt Paulus ons met een modelgebed dat we allemaal in ons leven kunnen meenemen:

“Wegens dit 'zijn^o ook wij niet 'stoppend^o
— vanaf die dag [dat] wij [het] –horen—
ten-behoeve-van jullie 'biddend^o en 'verzoekend^o,
opdat jullie 'mogen^o 'worden^o 'vervuld^o:
[qua]^o het besef^o van de wil van Hem,
in alle wijsheid en geestelijk begrip
waardiglijk van de Meester te –wandelen,
^{nb} tot alle welgevalligheid in elk goed werk 'vrucht 'dragend;
en opgegroeid^o wordend^o in het besef van • God;
in elk vermogen vermogen^o wordend^o [gemaakt^o]
overeenkomstig de macht van Zijn • heerlijkheid,
^{nb} tot elke volharding en geduld — met vreugde — aan de Vader 'dankend;
Degene jullie –geschikt –makend
^{nb} tot het deel van het lotdeel van de heiligen in het licht.”

(Col. 1:9-11; pCV)²

---

²Notitie van de redacteur bij de vertaling van Col. 1:9 (pCV): [qua]^o het besef^o van de wil (of letterlijker: het wil[sgevolg]) van Hem. Hierin staat “het besef” in de vierde naamval: die van het lijdend voorwerp; in de vertaling vanuit het Grieks is het lastig dit weer te geven zonder automatisch de derde naamval te gebruiken, die van het meewerkend voorwerp. Maar juist hier is dit belangrijk; want gebruiken we de derde naamval dan is het “wij” die vol moeten worden *met* het besef van Zijn wil; dat is op zich een zeer goede zaak, ware het niet dat het er hier

Zeker, hoe groter ons besef van Gods wil om “in de huishouding van het complement van de seizoenen, het [heel]al in de Christus [als] Hoofd ^{op}onder te [brengen], al de[genen] in de hemelen benevens [ook] de[genen] op de aarde,” (Efz. 1:10 vCV), hoe meer ons de kracht tot volharding en geduld met blijdschap geschonken wordt. En hoe meer we groeien in het besef van God, Die ons zegent met elke geestelijke zegen onder de hemelingen in Christus (Efz. 1:3 vCV), hoe dieper we de blijdschap en vrede zullen ervaren die Hij voor ons heeft.

ZONDER ROEMEN!

In dit artikel is het niet ons doel al de vele gezegende gevolgen van het kruis van Christus te overwegen (dat zou zeker niet binnen een mensenleeftijd mogelijk zijn!), maar veeleer hebben we geprobeerd onze aandacht op het kruis te richten als het enige fundament voor onze zegeningen en als de bron van kracht in ons dagelijks leven. Waar het kruis bij betrokken is, is er geen bijdrage van de mens, maar hij ontvangt veel bij het aanvaarden van het evangelie in geloof. Er is geen ruimte voor pochen of roemen (1 Cor. 1:29), tenzij dat in het kruis zelf is (Gal. 6:14).

De wijsheid van het woord van het kruis is dat God de oude mensheid terzijde heeft geschoven in de dood van Zijn Zoon, en Hij deed dit volkomen, geen enkel deel overlatend om door de mens voltooid te worden. Indien God het naar onze zin had gedaan, waarbij het van ons vereist zou worden om te voltooien wat Christus heeft gestart, dan zou het nooit gedaan worden. De oude mensheid en al haar zwakheden zouden zonder hoop blijven. Maar in Gods wijsheid voorzag Hij in de volkomen verlossing door het offer van Christus. Vandaar dat iedere huidige verlossing uit de be-

---

niet staat; want door het gebruik van de vierde naamval is het juist “het besef” dat (eerst) vol moet worden!

Wat hier wordt *gezegd* is dus *niet* zozeer dat *wij* gevuld moeten worden met iets *dat we al hebben*: het besef van Zijn wil. Nee, eerder is het juist *het besef van Zijn wil* waarin *wij* tekortschieten, dit is het wat bij ons volledig gemaakt zal moeten worden! Bovendien wordt het woord “wil” in het Grieks als zelfstandig naamwoord altijd met de uitgang “—ma” gebruikt, wat op een effect of gevolg duidt. Dat is logisch, want wanneer iemand iets wil, in zichzelf, en hij drukt dat uit, en het wordt werkzaam, zijn zowel de uitdrukking van de wil als de uitwerking ervan automatisch *gevolgen* van dat wat oorspronkelijk een innerlijk willen was.

Hierom is “het besef van Zijn wil” niet slechts dat wat Hij van ons vraagt, alsof het een wet, regel of opdracht zou zijn; veeleer duidt het op dat wat Hij in het algemeen wil — met de ganse schepping — en wat dat, in de schepping, en met ons, praktisch tot gevolg(en) heeft. We weten wat die wil is: Hij wil een verzoend universum aan Zijn Vader teruggeven (vergl. 1 Cor. 15:28; Col. 1:20; 1 Tim. 2:3,4). Vervuld zijn met het volledige besef van wat dit inhoudt, en met zich meebrengt, zal al het andere ook een betere plaats geven dan wat het vroeger in ons had.

nauwdheden en droefenissen van het leven ook uit het woord van het kruis voortkomt. Wij kunnen geen volharding en geduld met vreugde hebben door onze eigen inspanningen. Deze moeten tot ons komen als genadige geschenken van God, terwijl wij ons denken en onze harten laten draaien om wat Hij gedaan heeft.

Het krachtige vermogen van het woord van het kruis is voor ons allemaal beschikbaar. En we hebben dit hard nodig. Laat ons de volledigheid van wat Christus heeft gedaan niet ontkennen, en laat ons dat niet achteloos links laten liggen.

“Aangezien + Joden tekenen ^lzijn ^lverzoekend,
en Grieken wijsheid ^lzijn ^lzoekend:
wij echter ^lzijn ^lafkondigend: Christus ^ozijnde^o ^ogekruisigd^o ^ogeworden^o;
bij^o Joden inderdaad een aanstoot(verstriking),
[bij]^o naties echter dwaasheid,
echter [bij]^o hen — de geroepen —
Joden alsook +
Grieken —
Christus: [een] vermogen van God en wijsheid van God”

(1 Cor. 1:22-24; pCV)

DE AANSTOOT³ VAN HET KRUIS

IEMAND leerde de Galaten dat alleen zij die besneden werden zeker konden zijn van redding. Die leraar zou de aanstoot³ van het kruis van Christus niet aanvaarden (Gal. 5:11,12). Vandaag de dag zeggen sommigen dat alleen zij die tot hun kerk behoren en goede werken doen, gered kunnen worden en zo ontwijken zij de aanstoot van het kruis. De menselijke neiging is, een grote afstand te bewaren van het vernederende feit dat wij niets kunnen toevoegen aan het voltooide werk van Christus' kruis; dit is de aanstoot ervan.

Wij zijn zonen van Adam, en onze meest markante zonde is trots. Het is menselijk om de gedachte te verwerpen dat wij te hulpeloos zijn in het voortbrengen van rechtvaardigheid en in het verkrijgen van redding. Wij mogen het dan wel aanvaarden met onze lippen, maar wij zien onszelf dit vaak met ons denken bevechten.

Zoals een dier dat in een val met aas trapt, zo kunnen wij tot onze schade in vele valstrikken verzeild raken, maar de valstrik van het kruis is niet aan-

---

³Aanstoot (Notitie van de vertaler): De aanstoot is letterlijk een klein, op scherp gesteld, houtje dat een val voor bijv. vogels doet dichtklappen. Een klapnet kan ook zo'n mechanisme hebben. Qua stam-woorden heeft het te maken met een STRIK: Het is dus iets dat onmiddellijk *verstrikt*, een verstrikking.

Het is me als vertaler op het eerste gezicht niet altijd even duidelijk wie er gevangen of verstrikt wordt, en waardoor en waarvoor, want we kunnen het opvatten als zijnde dat het kruis zelf hen gevangen neemt, zodat ze bij het kruis van Christus zullen moeten blijven. Maar evengoed kunnen we het zo opvatten: dat degene die aanstoot aan het kruis van Christus neemt in het denken wordt gevangen en buitengesloten van de vrijheid en zegen die in Christus, in de nieuwe schepping is; het lijkt mij dat dit in 1 Cor. 1:22-24; voor de Joden wordt bedoeld.

Verskillende mensen die over dit onderwerp schrijven kunnen hierover verschillend denken. Echter het is wel duidelijk dat het kruis van Christus een eind maakt aan alle menselijke inspanning, en dat dit ofwel op de ene dan wel op de andere manier verstrikkend werkt, en er geen middenweg is.

De term aanstoot in "de aanstoot van het kruis" staat voor een essentieel onderdeel van Paulus' evangelie, nl.: "Het is volbracht!", niemand kan er iets aan toevoegen of afdoen, "onze oude mensheid is *met* Christus gekruisigd geworden" (Rom. 6:6). Hierom moet deze aanstoot gehandhaafd blijven, dit wegnemen tast de boodschap van het werk van Christus tot in kern aan, alsmede ook het zicht op de eruit voortvloeiende genade.

Het Griekse woord hierachter is *skandalon*, waarvan wij ons woord *schandaal* hebben, waarbij iets dergelijks aan de hand is, want bij een schandaal wordt de betrokkene verstrikt, maar degene die van het schandaal hoort is ook verstrikt, omdat deze niet langer in staat is de oude, onwetende houding te handhaven.

In zekere zin is het kruis ook een *schandaal*, in dat het schandelijk is hoe de mens Hem behandeld heeft. De aanstoot van het kruis heeft alles te maken met hoe *wij* op dat schandaal reageren en hoe *God* daarop al gereageerd heeft. Deze beide onderdelen zijn deel van het schandaal of de aanstoot.

trekkelijk en we proberen deze dan ook te ontwijken. Er is geen lokaas dat onze aandacht trekt. Eerder wordt de valstrik zelf open en bloot tentoongesteld en toont deze zichzelf precies voor wat het is.

“Het kruis is een verstrikking, die ons niet alleen vangt, maar ons ook vermorzelt. Er bestaat geen menselijke aanmatiging die de aanwezigheid van het grote feit van Zijn uiterste vernedering en schaamtevolle dood voor ons aan het kruis kan verdragen, in de ontvucherende waarheid dat *ons verdiende loon* zodanig was, en niet het Zijne. . . .”
(Concordant Commentaar. p.284)

IS HET BELANGRIJK?

Hoe belangrijk is het voor ons dat we gevangen en vermorzeld worden door deze verstrikking van het kruis? Het is van vitaal belang voor onze levens, voor ons geloof en voor de heerlijkheid van God. De gelovige die komt op het punt dat hij kan zeggen: “Ik ben niet in staat iets toe te voegen aan Christus’ beëindigde oorlog,” heeft een zeer belangrijk overgangspunt bereikt. Nu kan hij leven in zekerheid en vrede; zijn geloof wordt vast en zeker; en hij kan nu echt bruikbaar worden voor God met het brengen van duurzame heerlijkheid voor Zijn Naam.

Paulus dacht dat het zo belangrijk was, dat hij er vervolging voor wilde verdragen. We merken in Galaten 5:11 dat zijn vervolgingen er niet waren omdat hij geloofde dat Christus gekruisigd was, en zelfs niet omdat hij geloofde dat Christus voor zijn zonden gestorven was. Het was omdat hij geloofde en onderwees dat de mens onmogelijk, zelfs met zijn beste inspanningen niet, ook maar iets kan toevoegen aan dat wat Christus had bewerkstelligd. Besnijdenis was niet iets slechts, het was bevolen aan Israël, maar het heeft geen plaats in het evangelie voor ons vandaag, als iets dat zou kunnen bijdragen aan een rechtvaardige positie voor God.

Echter we ontwijken de aanstoot van het kruis niet door louter af te zien van besnijdenis. Wij moeten er geen enkele rite voor in de plaats stellen, en evenmin proberen er onze goede werken voor te vervangen, alsof dat “ons aandeel” zou zijn tot het verkrijgen van redding. Dat zou (niet het bereikte van Christus aan het kruis!, maar) de *aanstoot* van het kruis teniet doen en bovendien onze vrede wegnemen.

DE GEVAREN VAN RELIGIE

De meest algemene ontkenning van Christus' gecompleteerde werk is te vinden in het opleggen van religieuze werken tot redding. In Galatië was het besnijdenis, in de hedendaagse kerken zullen het waarschijnlijk de "sacramenten" zijn, zoals dopen en de dienst aan de gemeente. Hoe goed zulke werken ook mogen zijn, ze moeten nooit worden voorgesteld als noodzakelijk voor een gelovige om gered te worden. Ze mogen absoluut niet aan gelovigen worden opgelegd als een vereiste. Dat leidt alleen maar tot een zelfgenoegzaamheid en een superieure houding tegenover hen die er geen deel aan hebben, terwijl we onze aandacht behoren te richten op datgene wat Christus aan het kruis tot stand heeft gebracht.

Een subtielere religieuze aanval tegen de aanstoot van het kruis is misschien wel de suggestie dat onze positie voor God op *ons* geloof is gebaseerd. Niet alleen wat *we doen*, maar wat *we geloven* wordt als essentieel beschouwd tot redding. Inderdaad zijn zowel onze werken als ons geloof zeker van het uiterste belang voor een ideaal dienstbetoon, maar geen van beide kan iets toevoegen aan *het werk van Christus* op Golgotha en evenmin aan *Zijn volmaakte geloof* waardoor wij gerechtvaardigd worden. Niemand wordt tot lid van het lichaam van Christus omdat hij orthodox is en evenmin omdat hij "de waarheid heeft" en daar voor staat. We hebben de toegang tot het hart van de Vader niet omdat we de juiste werken van boetedoening en liefdadigheid verricht hebben. Wij zijn Gods eruit-geroepen, en dit is overeenkomstig Gods opzet (Rom. 8:28-30), gebaseerd op het geschenk van Zijn Zoon voor ons allen (Rom. 8:32). Rechtvaardiging en verzoening zijn door het offer en geloof *van Christus*.

Het is waar dat wij het evangelie van onze redding geloven, dat Christus stierf voor onze zonden en op de derde dag is opgewekt geworden. Maar onze daad van geloven is zelf ook een genadegeschenk van God aan ons (Efz. 2:8); Filip. 1:29), dus zelfs hier is er geen ruimte tot roemen. Het kleinste kind dat dit evangelie gelooft is niet minder zeker in Christus dan de meest geleerde en vrome student van de Schriften, die dit ook in geloof aanvaardt. De ketter die echt gelooft dat Christus ten behoeve van hem stierf is niet minder verzegeld geworden met de heilige geest van belofte voor de dag van verlossing (Efz. 1:13,14) dan de meest orthodoxe der gelovigen die eveneens ongeveinsd gelooft. De ene kan meer geloof geschenken krijgen dan de ander, maar niets daarvan heeft invloed op wat Christus ten behoeve van ons heeft gedaan.

ELKAAR LIEFHEBBEND

De aanstoot van het kruis bevrijdt ons van de jaloezie en nijd die met religie samenhangt. Indien van ons vereist wordt om op de juiste wijze te handelen en te geloven, dan kunnen we er zeker van zijn dat we voortdurend met onszelf bezig zullen zijn. Het kruis leidt ons ertoe te zien op wat Christus heeft gedaan en dit geeft ons een vrijheid om naar anderen om te zien. Dit is waarom Paulus ons kan aansporen van elkaar te houden zodra hij eenmaal deze de aanstoot van het kruis heeft verdedigd.

Daarom schrijft hij: “Want jullie’ werden tot vrijheid geroepen, broeders, alleen niet de vrijheid ^{nb}tot aansporing voor het vlees, maar wees elkaar [dien]end door de liefde [als] ^lslaaf. Want geheel de wet ^{is} in één woord ^overvuld ^ogeworden, in • : ‘Je zal je • naaste ^lliefhebben als jezelf.” (Gal. 5:13,14; pCV). Alleen de waarheid dat Christus de prijs voor iedereen heeft betaald, inclusief diegenen waarmee we omgaan, kan ons de vrijheid geven hen lief te hebben.

Maar aan de andere kant zal de overtuiging dat wijzelf onze weg naar Gods aanvaarding moeten verdienen leiden tot het bijten en verslinden uit vers 15 en de twist, jaloezieën, woede, partijschappen, afscheidingen, sekten en afgunsten van vers 20.

De vrucht van de geest (Gal. 5:22,23) is het gevolg van de boodschap van het kruis, inclusief haar aanstoot van het niet toestaan van menselijke inspanningen om rechtvaardiging te verkrijgen. Als rechtvaardigheid gebaseerd is op het bloed van Christus, en niet op *onze* eigen werken en *ons* juist geloof, dan “... mogen wij [daarin] niet verwaand ^lworden^o, elkaar ^luitdagend^o, elkaar ^lbenijdend^o.” (Gal. 5:26; pCV).

Ijdelheid en afgunst zijn tenslotte het product van trots. Liefde is het product van het kruis, en het kruis is de plaats van schaamte en schande, waar ook het vlees terzijde werd gesteld. Vandaar dat er geen ruimte is tot pochen en roemen, des te meer ruimte tot dankbaarheid en veel gelegenheid om nu met liefde en begrip om te zien naar anderen voor wie Christus stierf. In onszelf zijn wij niet beter dan zij; en zij zijn in zichzelf niet beter dan wij. En zo, in deze vruchtbare grond van Gods liefde, groeit en rijpt de kostbare vrucht van de geest tot liefde, blijdschap, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, trouw en betrouwbaarheid, nederigheid en zelfbeheersing.

Er bestaat altijd het gevaar om verkeerd begrepen te worden, wanneer we proberen het Woord van God uiteen te zetten, en dit kan nog meer het

geval zijn wanneer we het kruis behandelen. Ik vrees dat sommigen zullen denken dat mijn, hierboven neer gepende, woorden betekenen dat het niet belangrijk is wat wij geloven. Maar dat is helemaal niet het punt, zelfs eerder het integendeel! Het evangelie dat door Paulus werd gebracht omvat duidelijk de aanstoot van het kruis, wat inhoudt dat *onze* daden en wat *wij* geloven ons geen positie van verlossing en veiligheid in Christus brengen. Aan de andere kant zal het kruis en de aanstoot ervan ons de vrijheid geven om de juiste dingen te doen en te groeien in geloof, gevestigd en gegrondvest wordend in liefde en waarheid.

In zekere zin begint ons leven van geloof aan de eindstreep. Wij beginnen onszelf terug te vinden als reeds onder het zegel van Gods belofte, zekergesteld door het bloed van Christus. Dat is wat Paulus bedoelt wanneer hij in Galaten 5 spreekt van vrijheid. *God* heeft ons gekozen en ons geroepen en ons in deze positie van redding gebracht en nu mogen we met de zekerheid van deze verzekering verder gaan.

Alleen wanneer we het evangelie geloven dat onze verlossing een voltooid werk is, en dat voltooid werk als ons uitgangspunt aanvaarden, is het dat wij zullen wandelen in liefde en vreugde en vrede. Als we proberen onze naaste lief te hebben zodat we zelf gered zullen worden, dat wil zeggen: om de eindstreep te bereiken, dan zullen we nooit onvervalste liefde kunnen betonen. Wij zullen de liefde niet hebben, want onze motieven zijn in eigenbelang. Liefde kan zich niet op die manier ontwikkelen. Als we proberen toegang tot de hemel te verkrijgen door kerkbezoek zonder verstek te laten gaan of door loyaliteit aan de Bijbel, dan zullen we eindigen met vijandschappen en tweedracht, elkaar uitdagend en op elkaar afgunstig zijnd. Echter als we aanvaarden dat God ons reeds een gebied “dat eigen aan de hemelen is” heeft geschonken — en dat niet alleen aan ons, maar aan allen die God geroepen heeft — dan zullen wij ondervinden dat we onze tijd met blijdschap aan de Heer geven, zelfs wanneer we op de snelweg rijden of omgaan met anderen in ons werk of thuis, en de Schriften tot vreugde zullen worden om te lezen en hoog te houden, en niet langer een verbiedend handboek van religieuze vereisten noch een slagveld van twistpunten, die geen nut opleveren.

Wij moeten beginnen met het kruis en de aanstoot ervan. Wij hebben het nodig te beginnen waar God ons geplaatst heeft, bij de eindstreep. Als onze werken en onze trouw enige waarde zouden kunnen hebben, dan zouden zij moeten starten vanuit het feit dat Christus onze wijsheid, recht-

vaardigheid, heiligheid en verlossing is (1 Cor. 1:30). Het zou nogal dwaas en zinloos zijn om te streven iets te bereiken van dat wat God ons al lang gegeven heeft. Laat ons de aanstoot van het kruis eerder verheerlijken dan ongedaan maken, en vrijelijk voorwaarts gaan, en toestaan om haar vrucht van liefde en blijdschap zich in ons te ontwikkelen tot lof van God en onze Heer, Jezus Christus.

DE WERELD EN HET KRUIS

(Galaten 6:14)

HET GRIEKSE WOORD voor “wereld” *kosmos* wordt in 1 Petrus 3:3 terecht vertaald met “sieraad.” Betekent dit dat de wereld waarin wij leven een sieraad is voor het universum? De meesten van ons hebben wel de schitterende foto’s gezien die door de astronauten werden genomen van onze blauw en witte planeet, tegen de zwarte achtergrond van de ruimte. De aarde lijkt een glanzend juweel. Maar wacht, het advies van Petrus in deze bovengenoemde passage is dat het sieraad *kosmos* van een vrouw niet een zaak van de uiterlijke verschijning zou moeten zijn (opgemaakt haar, gouden sieraden, kostbare kleding), maar de verborgen kwaliteiten van het hart en een “een zachtmoedige en rustige geest.”. Hoe is het met onze wereld wanneer het haar “hart” en “geest” betreft?

“... de zonde ^{nb}tot wereld –binnenkwam, en door de zonde het sterven ...” (Rom. 5:12; pCV), wat de geest van de wereld dusdanig bedierf, dat juist deze uitdrukking een plaatje wordt van alles wat goddeloos is (1 Cor. 2:12). Maar zelfs voordat de zonde binnentrad door Adams overtreding, was er al een wereld-nederwerping geweest, een nederwerping van het sieraad, die er een vreselijk stempel op heeft achtergelaten. In feite is het juist één van onze grootste zegeningen geworden om te beseffen dat wij in Christus gekozen werden vóór deze vernietigende gebeurtenis plaatsvond (Efz. 1:4), waarvan nog steeds de gevolgen, zoals bederf (2 Pet. 1:4), verontreinigingen (2 Pet. 2:20), krenkingen en zonden (Efz. 2:1,2) aanwezig zijn.

Bovendien leren wij dat de koninkrijken van deze wereld onder de macht van de Tegenstander staan (Mat. 4:8,9). De regeling van goede orde is verstoord, het sieraad heeft roest en scheuren.

GOD HEEFT DE WERELD LIEF

Niettemin heeft “De God, die de wereld gemaakt heeft en al wat daarin is” er een grote liefde voor. De apostel Johannes werd er voor uitgekozen en aangespoord om uitgebreid over dit thema te schrijven en de wereld bekend

te maken met wat Jezus voor hen had gedaan en er nog voor zal doen. Van deze prestaties waren er zo veel en ze zijn zo veelomvattend, dat Johannes in zijn verslag afsluit met, “indien deze één voor één beschreven werden, dan zou, naar ik meen, de wereld zelf de beschrijvende boeken, niet kunnen bevatten” (Joh. 21:25). Van de vier verslagen van het leven van de Heer wijst die van Johannes het meest duidelijk aan de huidige eon voorbij en ook aan de komende verdrukkingen en oordelen die deze afsluiten, naar de tijd van het nieuwe verbond, wanneer het zelfs de wereld zelf is die verlost zal worden (Joh. 12:47).

Mattheüs stelt de Heer voor als de Heerser, Die Gods volk, Israël, zal hoeden (Matt. 2:6). Bij Lucas betekent Zijn komst vrede op aarde en vreugde onder de mensen (Luc. 2:14). Maar Johannes introduceert Hem met deze woorden: “Hij was in de wereld ...” (Joh. 1:10). Hier was niet alleen hoop voor Israël, noch louter voor het menselijk ras, maar voor het hele samenhangende systeem van dingen, hier in onze wereld—de schepselen van de aarde, hun samenlevingen, de seizoenen en het klimaat, de fysieke onderdelen—[voor] alles wat fout gegaan was vanwege de verschillende nederwerpingen.

Echter we lezen dat “... de wereld Hem niet kende.” Dezelfde wereld waarin Hij verscheen en die door Hem tot stand was gebracht, faalde erin Hem te (h)erkennen. Hoe kunnen we dit verklaren? God zond Zijn eniggeboren Zoon in dit bedorven systeem en de wereld verwierp Hem.

Hierin kunnen we de wijsheid van God opsporen (vergl. 1 Cor. 1:21), want opdat deze wereld gered zou kunnen worden en een sieraad moge worden voor het universum, zowel in geest als in hart, kon het niet anders dan dat er het geschenk van Gods Zoon als een offer voor zonde zou zijn.

¹⁶ Aldus –heeft God de wereld –lief zodat Hij de eniggeboren zoon –geeft opdat een ieder d[i]e ^svertrouwend ^{nb}in Hem is niet |verloren^o zou |worden^o maar hij eonisch leven moge |hebben

¹⁷ want • God –vaardigt de Zoon niet af ^{nb}in de wereld opdat Hij de wereld zou |richten maar opdat de wereld door Hem zou |worden^o |gered^o

(Joh. 3:16,17; pCV)

Vandaar dat we in de geschriften van Johannes vinden dat de Here Jezus Christus in deze rottende wereld kwam om deze tot een uiteindelijke redding te brengen. Zoals Johannes later in zijn visioen zou zien, zullen de

wereld en haar koninkrijken als een ordelijk en sierlijk systeem bestaan tot hoge lofprijzing van God (Openb. 11:15).

HET KRUIS, DE WERELD EN IK

Er werd aan Paulus zicht gegeven op de liefde van God die in afmetingen zelfs de visioenen van Johannes overtrof, en deze waren al zo vol van hoop en blijdschap (vergl. Efz. 3:18). Onze apostel vertelt ons van Gods “enorme liefde”, die ons opwekt en verlevendigt en ons tezamen te midden van de hemelingen zetelt in Christus, “Opdat Hij in de ^otoe-komende • eonen, de overtreffende rijkdom van Zijn • genade | zou^o | zijn^o | aantoonend^o, in Zijn vriendelijkheid ^oover ons in Christus Jezus” (Efz. 2:7; pCV). Dit uitzicht van toekomstige heerlijkheid gaat voorbij aan de grenzen van de ons bekende wereld, en omvat geheel het universum, zodat allen verzoend zullen worden met God door het bloed van het kruis van Christus, “hetzij de[genen] op de aarde, hetzij de[genen] in de hemelen.” (Col. 1:20; vCV).

Net als Johannes herkent Paulus de redding die tot onze wereld zal komen vanwege het kruis, wanneer hij het effect van Adam op de wereld vergelijkt met dat van Christus in Romeinen 5:12-18. Bovendien leren wij van een huidige zegen voor onze *kosmos* in de verzoening, welke ook een gevolg is van Christus’ kruis: “God was in Christus *de wereld verzoenende* tot Zichzelf, hun krenkingen niet aan hen toerekenend ...” (2 Cor. 5:19; vCV).

In dit artikel echter, willen we een klein stukje terug gaan om de bijzondere invloed van het kruis op de wereld te overwegen, zoals die in Galaten 6:14 wordt besproken. In deze passage schrijft Paulus: “Moge [het] mij echter niet |ge[beur]en^o te | roemen^o, tenzij in het kruis van onze Meester, Jezus Christus, door Wie de wereld voor mij ^ogekruisigd^o ^ogeworden^o ^ois^o, en ik voor de wereld.”

Er staan er hier drie: het kruis van Christus, de wereld en ik. Ieder van ons heeft als individu zijn eigen privé-wereld, de wereld van het “ego” of het “ik.” Al het andere is de buiten-wereld. Er is de wereld in het algemeen en er is de wereld van het “ik.” Maar nu spreekt Paulus van een derde plaats, waar deze twee werelden elkaar zullen ontmoeten. Dat is het kruis.

SAULUS GEKRUISIGD

Saulus van Tarsus had geprobeerd zichzelf in een onmogelijke pasvorm te dwingen en daarna de wereld om hem heen ook in ditzelfde onmogelijke keurslijf te persen. Hij wilde zichzelf en de wereld conformeren aan zijn eigen religieus systeem. Het maakte hem tot een ellendig, afgemat mens (Rom. 7:24), die tegen de prikkels achteruit sloeg (vergl. Hand. 26:14), omdat, hoewel de wil om het ideale te doen bij hem zeker aanwezig was, echter het vermogen om dat ideale uit te werken er niet was (Rom. 7:18). En vanzelfsprekend kon de wereld evenmin aan zijn standaarden voldoen dan hij dat zelf kon.

Wie van ons heeft er geen gedachten gevormd over hoe de wereld er uit zou moeten zien? Wij hebben besloten dat deze volgens bepaalde principes zou moeten werken en een zeker aantal nuttige doelen ten goede zou moeten bereiken (en op z'n minst voor ons eigen goed). Maar er lijkt niet veel vooruitgang in te zitten. Feitelijk is het zo dat, hoe meer we deze proberen te manipuleren, en de maatschappij opnieuw proberen vorm te geven en ook onze manier van leven proberen te hervormen, het alleen maar erger lijkt te worden. Arme Saulus. In de ogen van de mensen was hij iemand aan het worden, die geen verwijt gemaakt kon worden (Fil. 3:6), maar binnen in zichzelf wist hij, dat het goede zich in zijn vlees geen woonplaats maakte (Rom. 7:18).

De eerste stap in de richting van het oplossen van dit dilemma was om af te komen van Saulus van Tarsus! Hij werd voor de wereld gekruisigd, of, zoals hij het stelt in Galaten 2:20: "Samen met Christus ^oben ^oik ^ogekruisigd ^o geworden" (pCV). Dat "Ik" werd weggedaan.

Het is een hele diepe waarheid dat onze oude mensheid, ons zondige, krenkende, ellendige "zelf," werd weggedaan aan het kruis. Het betekent dat wij het feit aanvaard hebben dat wij niet aan onze idealen kunnen voldoen. Wij zijn niet in staat rechtvaardigheid te bewerken. Wij hebben het gewoon niet in ons, om te leven zoals we dat zouden moeten. Ook (en dit is het echt belangrijke) betekent deze kruisiging van het "ik" dat God die oude, falende mensheid beschouwt als weggedaan en naar ons kijkt in Christus. Hij ziet ons nu al op dezelfde manier als Zijn Zoon.⁴ Dit is ons tot een wezenlijke hulp om ons vrede en zekerheid te geven in dit "aardse tentverblijf", dit tijdelijke, aardse, falende lichaam.

---

⁴Voor onszelf moge dat nog, gedeeltelijk, toekomstig zijn, zoals vele zaken die "in Christus" zijn, maar het komt er—wegens het kruis van Christus—zo zeker, dat Hij er al mee rekent.

DE GEKRUISIGDE WERELD

Maar het kruis ontdeed niet alleen de wereld in het algemeen van Saulus van Tarsus, alsook van zijn bepaald ongelukkige kleine privé-wereld, maar het ontdeed ook Paulus van de wereld in het algemeen. “door Wie de wereld voor mij °gekruisigd° °geworden° °is°.” schrijft hij in Galaten 6:14. Dit is de tweede helft van de oplossing van zijn dilemma. Alles wat de wereld voor Paulus betekende: de problemen ervan en haar falen, de frustraties ervan en haar hypocrisie, haar spanningen en al de verschrikkingen ervan, dit alles werd aan dat hout op Golgotha genageld.

Toen hij aan de Galaten schreef was Paulus diep verontrust wegens het feit dat deze broeders aan het proberen waren iets aan Christus' voltooid werk toe te voegen. In feite waren ze zo bezig om terug te keren naar de ellendige, afmattende toestand van het achteruit slaan tegen de prikkels, denkend dat zij een wereld tevoorschijn konden brengen waar het vlees volledig de geboden van de perfecte wet zou kunnen opvolgen.

Natuurlijk hadden zij hun blijdschap verloren, (Gal. 4:15) naast dat zij uit de beleving van de genade waren gevallen (5:4). Dit smartte Paulus' hart, want hij had de Galaten lief en wilde dat zij de positie, die zij in Christus hadden, konden beleven.

Desalniettemin, hoezeer dit verdriet de apostel Paulus ook belastte, hij besepte evenzeer dat het een probleem was dat geschapen werd ... door juist die wereld die *gekruisigd is geworden*. En daar roemde hij in. Dat oude stelsel van de samenhang der dingen dringt nu ieder facet van ons leven binnen, maar het staat onder de doodstraf. Het zal uitgeroeid worden en Paulus verheerlijkte dit feit zeer!

Indien wij problemen en angsten hebben die neerslachtig maken, dan kunnen ze zonder twijfel tot het huidig stelsel waarop de dingen samenhangen herleid worden. Deze moeilijkheden zijn “werelds.” Maar die wereld is net zo zeker gekruisigd geworden als Christus tot een zondoffer werd gemaakt en zo zeker als ook wij ter dood zijn gebracht in Christus. En dat niet alleen: zo zeker als Hij opgewekt werd en wij tezamen in Hem opgewekt zullen worden, zo zeker zal de wereld zelf opnieuw voortgebracht worden, en tot het heerlijk sieraad worden dat God Zich had voorgenomen om te zijn.

Wat valt er veel te roemen in het kruis van Christus!

VIJANDEN VAN HET KRUIS

CHRISTUS VERNEDERDE ZICHZELF tot de dood van het kruis, en uit deze vernedering kwam de grootste triomf in de geschiedenis. Er is ook een noodzakelijke vernedering voor ons, die met het kruis verbonden is, en eveneens tot overwinning leidt. Maar in het algemeen gesproken zijn we onwillig deze schande te aanvaarden, en als gevolg daarvan worden we, hoewel we gelovigen zijn en onze redding zeker is, vijanden van het kruis van Christus (Fil. 3:18). Dit zal tot verlies leiden bij het podium (Grieks: bêma) van Christus.

Het is veelbetekenend dat Paulus niet wanhoopt wanneer hij het over de vijanden van het kruis van Christus heeft, evenmin plaatst hij een anathema (banvloek) op hen, maar hij *weeklaagt* over hen. Het is te betreuren dat iemand die gerechtvaardigd is geworden door het bloed van Christus de weg van het kruis zou ontlopen in zijn leven, maar dat is menselijk.

Niettemin is er niemand van ons die werkelijk een vijand van het kruis zou willen zijn, en we zouden deze waarschuwing hierover ter harte nemen.

SLAVEN VAN CHRISTUS JEZUS

Zoals al opgemerkt in een andere artikelen-serie die nu in dit tijdschrift wordt gepubliceerd, is de Fillippenzen-brief een brief van dienstbetoon. Deze werd niet geschreven door de *apostel* Paulus als *afgevaardigde*, maar door de *slaaf* Paulus. Het legt geen fundament tot onderwijs, maar demonstreert hoe de gelovende zou leven. Echter alles wat we in dienstbetoon voor onze Heer doen moet overeenstemmen met het onderwijs der waarheid zoals we dat in Romeinen en Efeziërs hebben. En hier is het dat deze zaak van vernedering binnenkomt en waar we het gevaar lopen om vijanden van het kruis te worden.

Wij willen de Here dienen, maar zijn we bereid dat op Zijn manier te doen? Kunnen we een goddelijke dienst aanbieden zonder onszelf schouderklopjes te geven? Kunnen we dat doen terwijl we beseffen dat niets wat we doen iets kan toevoegen aan het tot stand gebrachte werk op Golgotha, en dat het ook geen vereist deel van “onze kant” is bij het reddende werk? Wanneer de Schriften zeggen dat er geen ruimte is om te roemen (of

pochen) dan bedoelen ze dat in absolute zin. Er is geen ruimte tot zelfgenoegzaamheid op de weg van het kruis.

In de gelijkenis van de Farizeeër en de tollenaar (Luk. 18:12) is de Farizeeër erg trots op zijn dienstbetoon, zeggende: “God, ik dank u dat ik niet ben als de overige mensen, hebzuchtig, onrechtvaardig, overspelig, of zelfs als deze tollenaar. Ik vast twee maal per sabbat. En geef tienden van alles wat ik verkrijg.” Zulk een houding is duidelijk niet de weg van het kruis. Al zijn werken waren goed en rechtvaardig, maar hij verhief zichzelf wegens het bijdragen van iets aan God. Echter het dienstbetoon van de tollenaar in het zich op de borst slaan en te zeggen: “God maak een beschermende bedekking voor mij, de zondaar!”—zelfs dit dienstbetoon zou onacceptabel geweest zijn als dat uit een verkeerd motief werd gedaan, met het gevoel dat hij, bijvoorbeeld, van zoveel meer nuttige dienst voor God was dan de hypocriete Farizeeër. De tollenaar werd “gerechtvaardigd” niet omdat zijn dienstbetoon zoveel beter was, maar omdat hij zich geheel van God afhankelijk had gesteld.

TOT HET AARDSE GEZIND

De vijanden van het kruis van Christus waarnaar in Fillippenzen 3:18,19 verwezen wordt, zijn desondanks gelovigen die de genade van God hebben aanvaard in het geven van Zijn Zoon ten behoeve van hen. Misschien komen allen van ons wel van tijd tot tijd onder deze classificatie van vijandschap. Wij hebben de wegen van de wereld te lief, en scheppen te veel genoeg in onze eigen werken om ons volledige vertrouwen in Gods naderingsgave te stellen (Efz. 2:8). We worden tot het aardse gezind.

De aardse gezindheid draait voornamelijk om egoïsme, zielsheid en ijdele ambitie. Deze zijn Gods vijanden, maar ze zijn tevens onze eigen grootste vijanden. Hoe afgezaagd het ook moge klinken, we zijn niet werkelijk gelukkig bij het verzamelen van weelde voor onszelf en bij het onszelf gemakkelijk maken ten koste van iemand anders. Echter wij kleven deze zaken aan, terwijl ze terzijde geschoven zijn bij het kruis, en voor zover het ons dienstbetoon betreft worden we vijanden van juist dat kruis waardoor we verzoend en gerechtvaardigd worden. Aards gezind te zijn en zo tot vijand van het kruis te worden kan vele vormen aannemen. Het toont zich in trots wanneer we (net als de Farizeeër) handelen alsof Gods gunst aan ons op één of ander manier door ons dienstbetoon is verdient. Het

kruis was voor allen, en dat bereikte het doel ervan volledig zonder enige assistentie van onze kant. Bovendien zijn we vijanden van het kruis en tot het aardse gezind, wanneer we jaloers, hatelijk en afgunstig zijn, want er is hiervan geen spoor in het offer van Christus.

EEN AFSLUITING VAN Vernietiging

Er zijn twee manieren om vijanden te behandelen: de ene is hen uit te schakelen; de andere is hen in vrienden te veranderen. De dood is misschien de meest volhardende en vasthoudende vijand van God, en omdat het een onpersoonlijke kracht is en geen wezen met persoonlijkheid, kan God deze op de eerste manier behandelen. “De laatste vijand die teniet gedaan wordt is de dood” (1 Cor. 15:26). Maar wanneer het schepsel de vijand is, en dat zijn u en ik, dan vormt God de vijand om tot vriend: “. . . vijanden zijnde, werden wij *verzoend* tot God door de dood van Zijn Zoon” (Rom. 5:10).

Op het eerste gezicht lijkt het zo dat de vijanden van het kruis van Christus vernietigd zullen worden (Fil. 3:19), net zoals de dood teniet gedaan zal worden. Maar dat kan niet zo zijn, aangezien het kruis van Christus, in feite, onze redding al heeft vastgesteld. Het is zeker dat we hier een beeldspraak⁵ hebben, die “associatief” de personen die de daden van vijandschap begaan laat staan voor de daden zelf. Het is het dienstbetoon van de gelovige dat de context hier op het oog heeft, en het zijn de egoïstische, trotse werken die zullen worden vernietigd. Paulus spreekt van een zelfde zaak in 1 Corinthe 3:10-15. Diegenen die met werken bouwen die worden beschreven als “hout, gras en stro” zullen beloning mislopen bij het podium (Grieks: *bêma*) van Christus. De werken “zullen verbranden” hoewel de persoon zelf “zal worden gered, echter als door het vuur heen.”

Als ons dienstbetoon ziels en aards is, slechts onze zintuigen bevredigend en geen heerlijkheid aan God brengend, moet dat worden vernietigd. Menselijke regeringen aanvaarden belastingen en diensten die uit misdaad en oneerlijkheid voortkomen, maar de Heer zal nooit toestaan dat een dienstbetoon dat met trots en egoïsme is verontreinigd Zijn hemelse koninkrijk zal binnenkomen. En ook wij zullen ons verheugen om onze onwaardige werken verteerd te zien.

Die gelovigen die het kruis hebben onteerd door de overgrote meerder-

---

⁵Zie de bespreking van dit spraakfiguur (“near association”) in de *Keyword Concordance*, p. 364 (p. 361 in the 1976 edition).

heid van de mensheid tot een eindeloos lijden of een tot niets uitblussen prijs te geven, zullen zeker blij zijn dat eerder dat “dienstbetoon” zal worden verteerd dan dat er ook maar enig schepsel voor wie Christus Zijn bloed storte, in een altijdurende pijniging zal branden. Evenzo zullen allen van ons al de misvattingen in het onderwijs dat we hebben gegeven, en elk misplaatst dienstbetoon dat we uitvoerden, vernietigd willen hebben.

Aan de andere kant zullen diegenen die Paulus naspreken en navolgen (vergl. Fil. 3:17) in het verbeurd verklaren van al de aardse heerlijkheden, en volle eer aan het kruis van Christus gevend, een krans van rechtvaardigheid ontvangen in die dag (2 Tim. 4:8).

VRIENDEN VAN HET KRUIS

Het is ironisch dat de heerlijkheid van de vijanden van het kruis van Christus bestaat in “hun” schande (Fil. 3:19), terwijl de heerlijkheid van het kruis rust op de schande die Christus verdroeg. Wat de mens als heerlijkheid acht zal hem tot schande bij het podium van Christus brengen, maar de schande verbonden met het kruis zal tot leven en heerlijkheid leiden.

We zouden de schandelijke smaad van de kruisiging van Christus niet moeten proberen fraai te bekleden, of dat minder walgelijk te maken dan het was. God schiept er genoegen in om dat te nemen wat zwak en onteerd is en dat tot triomf maken, en dit wordt nergens anders met meer heerlijkheid vertoond dan bij het kruis. De vriend van het kruis heeft een volledig vertrouwen dat Gods genade voldoende is bij elke tekortkoming en bij het presteren van al het goede.

Een ieder van ons zou wel willen zijn zoals Abraham en “de vriend van God” (Jac. 2:23) te worden genoemd, en we zouden waarlijk vrienden van het kruis van Christus willen zijn. Wij willen onze Heer op een waardige manier dienen zoals Abel die een aanvaardbaar offer bracht, of zoals Josef en Daniel die het verkeerde niet deden om ermee in de wereld voordeel te boeken. Maar het is moeilijk niet zoals Kaïn te zijn en vrucht van onze arbeid aan God aan te bieden als onze prestatie. Als we vrienden van het kruis gaan worden, laten we dan beseffen dat elk presteren dat enige waarde heeft van God Zelf is, en wordt verworven door het schandelijke kruis.

MODELLEN TOT ONZE NAVOLGING

Wij hoeven niet naar Abel, Josef of Daniel te gaan om typeringen voor ons gedrag te vinden, we hebben immers ideale modellen van vrienden van het kruis in juist deze brief aan de Filippenzen. “Wordt tezamen navolgers van mij, broeders, en merk hen op die aldus wandelen, overeenkomstig met dat jullie ons als typerend model hebben” (Fil. 3:17). Timotheus was een vriend van het kruis omdat hij niet datgene van zichzelf zocht, maar liever dat wat van Christus Jezus was (Fil. 2:21). Oprecht er op uit zijnde bij de anderen betrokken te zijn, weerspiegelde hij de boodschap van het kruis en bracht eer aan God. Epafroditus was een vriend van het kruis toen hij zijn “ziel” riskeerde (d.w.z. zijn persoonlijke comfort en geneugten) ten gunste van Paulus, en door deze houding maakte ook hij zo het woord van het kruis bekend en bracht heerlijkheid aan Gods naam.

Paulus is zelf een bijzonder typerend model voor ons in de huidige tijd, de tijd van genade, een type van de vriend van het kruis. Zijn dienstbetoon was er niet één van grote gebouwen te bouwen voor de eer van Christus, maar het was “Hem te kennen, en het krachtige vermogen van Zijn opstanding, en de gemeenschap van Zijn lijden” (Fil. 3:10). Zijn dienstbetoon was er niet één van een groot aantal volgelingen te verzamelen (immers zelfs de meerderheid van de gelovigen verlieten hem) maar dat hij Christus moge winnen en in Hem gevonden zou worden.

Mogen we in onze wandel deze typerende modellen navolgen, zodat niet alleen ons geloof, maar ook het kruis in onze trouw—en in ons vrouwen—haar centrale plaats zal behouden. Dan kunnen de woorden van John Bosering in elke fase van ons leven uitstralen:

In the cross of Christ I glory,
Tow'ring o'er the wrecks of time;
All the light of sacred story
Gathers round its head sublime.

Bane and blessing, pain and pleasure,
By the cross are sanctified;
Peace is there that knows no measure,
Joys that through all time abide.

Het kruis van Christus verheerlijk ik,
Torenhoog boven de ruïnes van de tijd;
Al het licht van [het] heilig verhalen
Verzameld zich rond haar Hoofd verheven.

Vloek en zegen, pijn en plezier,
Worden door het kruis geheiligd;
Vrede is daar die geen maat kent,
[En] Vreugde die door al de tijd standhoudt.

AAN HET KRUIS GENAGELD

TOEN CHRISTUS GEKRUISIGD WERD werden er nagels door zijn handen gedreven. Later toen Tomas zijn twijfels uitte over de opstanding, zei hij: “Zou ik niet de afdruk van de nagels in Zijn handen waarnemen, en mijn vinger in de afdruk van de nagels steken . . . ik zal [het] niet gelovend zijn” (Joh. 20:25). Anders dan Tomas aanvaarden we dit volkomen door geloof (“Gelukkig zijn degenen die niet waarnemend zijn en geloven”), maar ook anders dan Tomas vinden we dat de betekenis van deze spijker-afdrukken veel dieper gaat dan een eenvoudig bewijs dat Christus vanuit de doden is opgewekt. Voor ons spreken ze van het einde van een tijdperk en van een bijbehorend, samenhangend systeem van zaken dat ons vijandig was, zoals Paulus schrijft: “. . . [God] –verlevendigt ons tezamen ^{tezamen} met Hem; aan ons –begenadigend al de krenkingen; ¹⁴ –uitwissend het handschrift tegen ons met de decreten, wat aan ons antagonistisch –was en ^{zelfde} dit °heeft Hij °opgeheven uit het ^{te} midden; –^{naar} vast-nagelend dit ^{zelfde} aan het kruis.” (Col. 2:13,14)

DE OUDE MENSHEID

In Romeinen 6:6 leren we dat “onze oude mensheid samen met Hem gekruisigd werd, [op]dat het lichaam der zonde teniet gedaan moge worden . . .” De oude mensheid en onze zondigende, stervende lichamen werden aan het kruis genageld, maar niet die van ons alleen, want we lezen in 2 Corinthe 5:14, “dat, indien Eén stierf ten behoeve van allen, als gevolg daarvan *allen stierven*.” Velen van ons zijn bereid ermee in te stemmen dat Christus voor een ieder stierf, maar betekent dit dat de oude mensheid van iedereen ter dood gebracht werd toen Christus gekruisigd werd? Wanneer Christus iets doet voor een bepaald doel, is dat niet hetzelfde als te zeggen dat dat doel bereikt is? Wanneer God iets onderneemt (en Hij doet alles door Zijn Zoon) wordt het gedaan.

Het kruis van Christus betreft ons allen erbij. Wij leden niet onder de martelingen of ondergingen de duisternis van Gods verlatenheid, maar toen Christus stierf, werden allen van Adams nakomelingen (de gehele “oude mensheid”) met Hem in de dood geïdentificeerd. Dat is uiteraard een beeld-

spraak. Wij, die in de 20ste eeuw leven, waren er zelfs nog niet. Maar een beeldspraak in Gods Woord stelt een feit voor, dat niet minder werkelijk en waar is dan dat u dit artikel aan het lezen bent. Het zou zelfs meer waar kunnen zijn aangezien u slechts vluchtig naar deze woorden zou kunnen kijken, en misschien slechts gedeeltelijk aandacht heeft voor wat ze te zeggen hebben. Maar God was volledig betrokken bij wat er op het kruis gebeurde. De oude mensheid werd daar gekruisigd, aan de schandpaal van het kruis geslagen.

ERBIJ INGESLOTEN

Hoe dit zo kon zijn werd besproken in een artikel van A.E. Knoch wat in November 1931 verscheen in *Unsearchable Riches* (Vol. 22, pag 549) onder de titel: “Substitution or Inclusion, Plaatsvervanging of Insluiting.” Het zou erg behulpzaam kunnen zijn hier een gedeelte ervan aan te halen bij deze bespreking.

“Het schijnt voor ons moeilijk te zijn om Christus met iets anders dan verlossing te associëren. De grote waarheid dat Hij de Eerstgeborene van de *schepping* is, lijkt uit het bewustzijn van het Christendom verdwenen te zijn. Echter dat is van vitaal belang tot het begrijpen van verlossing. Het corrigeert al die verkeerde ideeën dat Hij onwillig een Lijdende was, een derde partij aan Wie de rol van zondebok werd opgedrongen, wat rationalisten tot de conclusie heeft geleid dat het kruis een exhibitie van ongerechtigheid was voor de Ene en gedeeltelijk voor anderen.

“De relatie van de Zoon met de schepping wordt uitgedrukt door de titel *Eerstgeborene*. Hierop wordt dieper ingegaan met een reeks van voorzetsels, *in, door, ^{mb}tot* (of *voor* in de zin van: ten gunste van) alsook *vóór* (eerder of vooraf aan). (Col. 1:16,17).

“Het is wenselijk een naam te hebben voor Christus als Degene in Wie alles werd geschapen. Het Engels heeft twee woorden voor *progenitor* (hier: voorvader), aangezien *procreator* (hier: voortbrenger) dezelfde betekenis heeft. Wij stellen voor dat

voorvader (*progenitor*) wordt toegepast op Adam als de stamvader van het ras, en Voortbrenger (*Procreator*) wordt gereserveerd voor Gods Zoon als Degene in en door Wie de schepping tot aanzijn werd gebracht. Daarmee kunnen we onze zaak duidelijk en bondig aldus neerzetten:

Zoals Adam, de voorvader van de mensheid,
door één zelfzuchtige daad, het ras in onuitsprekelijk wee heeft betrokken,
evenzo heeft Gods Zoon, de Voortbrenger van allen,
door één offer, allen in een onbeschrijfbare zegen betrokken.

“Gedurende de eonen wordt dit gereserveerd voor een verkozen groep, die door geloof wordt verlost. Niet allen worden levend gemaakt *in* Christus totdat de dood afgeschaft wordt, en bij de voltooiing teniet gedaan wordt. (vergl. 1 Cor. 15:26).”

Hierom zien we dat, aangezien allen van ons in Christus geschapen werden, dat toen Hij aan het hout werd geslagen wij allen werden beïnvloed. In deze betrokkenheid werden wij samen met Hem gekruisigd.

VOOR ONS ANTAGONISTISCH, VIJANDIG

Er werd echter meer aan het kruis genageld. Er zijn een aantal instellingen die met de oude mensheid verbonden zijn welke tot afschaffing gedoemd werden op Golgotha. De wet, de geboden en rituelen ervan, en de voorkeurspositie van Israël met haar privileges en voortrekkersrol, zijn allen verbonden met de oude mensheid. Naar mate de oude mensheid terzijde wordt gesteld zullen ook deze instellingen worden achtergelaten als niet langer nodig en wenselijk.

In feite is de enige plaats in de Schriften waar er een directe verwijzing wordt gemaakt naar het iets aan het kruis slaan, die plek waar dat in verband wordt gebracht met zulke geboden en privileges (Col. 2:14). A.E. Knoch becommentarieerde deze passage als volgt:

“Niet alleen probeerden de Joden van Paulus’ dagen op de besnijdenis en doop van bekeerlingen te staan, maar ze probeerden hen ook onder de wet te stellen. Hun poging hen onder de

wet tot slaaf te maken slaagde niet, vanwege Paulus' krachtvolle protest, zoals we dat in de brief aan de Galaten zien, maar dit verhinderde hen niet om eigen regels te maken, welke, terwijl ze vrij leken te zijn van het Mozaïsche ritueel, hen niettemin onder de autoriteit van de apostelen brachten, net alsof ze onderdanen waren in het duizendjarige koninkrijk, in plaats van een eigen, hemels lotdeel te hebben.

“Voor zover het de relatie van de naties met God betreft, zullen zij, in de toekomst op aarde, onder de soevereiniteit en autoriteit van de verkozen natie staan. Niettemin heeft die natie, door hun Messias te kruisigen, elk recht op zulk een plek verspeeld, en zullen dit alleen kunnen uitoefenen wanneer ze eenmaal opnieuw tot de goddelijke gunst zijn hersteld. In het boek Handelingen, waar Israël gestaag meer en meer afvallig wordt, en Jacobus, die geen apostel was, de overhand krijgt, lijkt het van hun kant volslagen zonder wettige waarborg om de bekeeringen onder de naties iets te dicteren, behalve als we dit zien alsof het een voorproefje van het koninkrijk is.

“Hoewel het Christendom zich niet veel gelegen heeft laten liggen aan deze decreten, die door Jacobus werden uitgevaardigd, is iets dergelijks duizenden malen herhaald in velerlei organisaties. Mensen zijn opgestaan en hebben het op zich genomen om het gedrag van de heiligen te beheersen en te sturen door middel van ‘disciplines’ en ‘handvesten’ en andere vervangers van de wet, gewoonlijk door in hun eigen code een deel van de Mozaïsche op te nemen. Al zulke pogingen om ons tot slavernij aan menselijke “soevereiniteiten en autoriteiten” te brengen zijn destructief voor onze volkomenheid in Christus. Hij heeft dit alles aan het kruis genageld. Ze zijn ons antagonistisch, vijandig. Dit brengt ons tot slavernij, nadat Christus ons vrij heeft gemaakt. In Hem hebben we geen aansturende regelgeving uit de handen van mensen nodig” (UR. vol.32 (1941), pag. 140,141)

Zulk een specifiek voorbeeld van vijandigheid gericht tegen onze vrede en vreugde, suggereert ook een bredere toepassing. Alles wat antagonistisch was aan de vertoning van Gods overweldigende genade werd aan het kruis genageld. Ondanks dat de offeranden en rituelen van de wet weliswaar zullen gelden gedurende het koninkrijk, alsmede de plaats van Israël boven de andere naties, zullen zij niet tot iets permanent vastgestelds binnen het universum worden.

Eén van de moeilijkheden bij dit onderwerp is het tijdselement. Als de decreten uit Jeruzalem (Hand. 15) onder die antagonistische zaken waren die aan het kruis werden genageld, hoe kan het dan zijn dat ze enige jaren na de kruisiging in Jeruzalem werden opgelegd? Hoe kan het tempel-ritueel dat in Ezechiël 40-48 wordt beschreven ooit tot stand komen als het kruis van Christus het einde ervan markeerde? Echter we kunnen ook evengoed vragen hoe het mogelijk is dat we nog steeds rondlopen in deze vleselijke lichamen en ziekte en zonde ondergaan, terwijl de oude mensheid negentienhonderd jaar geleden werd gekruisigd! Er zijn bepaalde punten in de tijd wanneer bepaalde resultaten van het kruis effectief gevolgen zullen hebben. Paulus zelf vergezelde diegenen die de decreten uit Jeruzalem aan de naties overbrachten (Hand. 15:25), maar later, toen hij in een Romeinse gevangenis was, maakte hij “de huishouding van het geheim” bekend “welke weggeborgen is geweest ten opzichte van de eonen in God” (Efz. 3:9). Er konden niet langer privileges aan de Besnijdenis worden gegeven boven de Onbesnedenheid. De naties konden niet langer worden onderworpen aan decreten vanuit Jeruzalem. Voor zulke regels betreffende eten en aanraken (vergl. Hand. 15:29; Col. 2:21) is geen plaats in de huidige huishouding en zijn antagonistisch aan de geest ervan, alsook aan onze eigen beleving van de genade.

Gods zicht op de tijd is verschillend van die van ons. Zonde wordt niet volledig verworpen tot het einde van de eonen daar is, de schrijver van het boek Hebrëeën echter werd geïnspireerd te zeggen: “. . . nu, eenmaal, aan de afsluiting van de eonen, tot de verwerping van zonde door Zijn offer, wordt Hij openbaar” (Heb. 9:26). Wat er gebeurde toen Christus gekruisigd werd, is op een zo vitale wijze verbonden met het bereiken van Gods opzet van de eonen, dat het wordt gezien als (de aanvang van) de afsluiting van de eonen.

De zaken die met het kruis bereikt zijn, worden op verschillende tijden toegepast en toegediend, maar het kruis heeft deze zo zeker gemaakt dat ze

al als tot stand gebracht kunnen worden gezien. We weten bijvoorbeeld, dat verlevendiging op verschillende tijden gebeurt. Christus is de Eersteling van de verlevendiging; dan op latere tijdstippen wordt de klasse van de Zijnen verlevendigd; en nog later, wanneer de dood wordt teniet gedaan en alle vijanden onderworpen zijn, komt verlevendiging aan al de overigen (1 Cor. 15:22-28). Desalniettemin kunnen we zelfs vandaag God zien als Degene Die allen verlevendigd (1 Tim. 6:13).

Op gelijke wijze, kan dat wat aan het kruis genageld is nog gedurende de eonen in bepaalde perioden werkzaam zijn, zelfs na het kruis. Maar uiteindelijk zullen deze vijandige instellingen volledig terzijde worden geschoven, en het zal worden gezien dat het het kruis was dat deze overwinning bewerkstelligde. In de nieuwe schepping en in de huidige tijdsperiode waarin we leven, is er geen plaats voor welk religieus decreet dan ook, dat door één natie over de andere wordt uitgevaardigd. Er zijn tijden waarin zij hun plaats hebben, maar voor ons vandaag zijn ze waarlijk terzijde gesteld, aan het kruis genageld.

GENADE EN OVERWINNING

Er is triomf bij het kruis (Col. 2:15) evenals er overwinning in de opstanding is (1 Cor. 15:54-57). Het opleggen van decreten aan ons, door soevereiniteiten en autoriteiten, of ze nu hemels (Col. 1:16) of aards zijn, werd teniet gedaan toen God dit aan het kruis nagelde, en dat was een overwinning. De vreugdevolle positie die we nu hebben, is dat we volkomen zijn in Christus, Die het Hoofd is van elke soevereiniteit en autoriteit (2:10). Hij alleen is het Hoofd van het lichaam, de gemeente (1:18), en Hij legt ons een nieuwe gedragslijn op.

Deze gedragslijn wordt uitgedrukt in Colossenzen 2:13 met deze woorden: “op genadige wijze met al onze krenkingen omgaand.” onder het oude regime van de mindere soevereiniteiten en autoriteiten werden onze krenkingen behandeld met “je zult niet aanraken, noch proeven, noch in contact komen met” (Col. 2:21), maar deze methode werkte niet. Zelfs in het koninkrijk van de komende eon zal dit met een mislukking aflopen (Gog en Magog), omdat het teveel van het vlees afhangt. Nu is het de reddende genade van God die ons traint en discipline geeft (Titus 2:11,12). We doen woede en toorn en kwaadaardigheid weg (Col. 3:8) niet omdat we dat zo moeten, maar omdat God ons de genade heeft geschonken om met Christus

in dood en opstanding te worden geïdentificeerd (3:1-4).

De goddelijke triomf over decreten en geboden en de mogelijkheden die deze oplegden is een bron van voortdurende vreugde voor ons allen. Hoe bevoorrecht zijn we om in deze tijd te leven, waarin genade heerst en de discipline werkzaam wordt gemaakt door de liefde van God! Welk een gunst is het om te beseffen dat al de systemen die op onze eigen kracht steunen om succes te hebben aan het kruis genageld zijn! Dit alleen leidt ons tot het heerlijke uitzicht van Colossenzen 3:17. “En alles, wat je ook moge doen, in woord en in daad, doe dit alles in de naam van de Here Jezus Christus, dank gevende aan God, de Vader, door Hem.”

VERZOENING DOOR HET KRUIS

DE DRIE VOORKOMSTEN in de Schriften van het Griekse woord *apokatallassō*⁶ (verzoenen) worden allen in verband gebracht met het kruis van Christus (Efz. 2:16; Col. 1:20,22). Echter elk spreekt van een ander aspect van de verzoening. In Efezen 2:11-18 wordt het kruis ons als middel voor ogen gesteld om de twee delen van de mensheid (Besnijdenis en Onbesnedenheid) binnen de ene nieuwe mensheid te brengen in het lichaam van Christus. Dit is echter alleen van toepassing op gelovigen. De onthulling in Colossenzen 1:20 is veel breder, want daar leren we dat alle schepselen die in een vijandschap met God staan aan Hem zullen worden verzoend door het bloed van Zijn kruis. Daarop, hoewel het woord “kruis” niet direct wordt gebruikt, wordt ons verteld in Colossenzen 1:22 dat de Dood van Christus deze verzoening al heeft bewerkstelligd tussen gelovigen en God.

Verzoening wordt altijd gemaakt tussen twee partijen: Besnijdenis en Onbesnedenheid; de vervreemde schepselen van Zijn hand en God; de gelovigen en God. In deze studie zullen we ons in het bijzonder richten op de verzoening die wordt besproken in Efezen en daarna deze studie-reeks besluiten met een volgend artikel over Colossenzen 1:20-22.

DE NATIES IN HET VLEES

De grote kloof die bestond tussen de naties en de zonen van Israël voordat God deze overbrugde met verzoening lijkt te zijn vergeten. We horen veel over het kruis, maar zelden horen we over specifiek deze prestatie van het kruis. Het is voor ons moeilijk, levend in deze tijd, die eeuwen verwijderd is van de vroegere situatie, om de genade van dit evangelie van vrede te waarderen zoals besproken in het tweede hoofdstuk van de Efezenbrief. We nemen als vanzelfsprekend aan dat het onderscheid tussen Besnijdenis en Onbesnedenheid niet langer bestaat, en het kost ons moeite om ons voor te stellen wat dat geweest moet zijn.

Het is niet een zaak van de ene natie die het over de rest te zeggen heeft

---

⁶Notitie van de vertaler: *katallassō* is verzoenen, dit gebeurt tussen twee partijen. Bij *apokatallassō* is de verzoening zo, dat wanneer meerdere partijen al met God verzoend zijn, zij ook onderling tot verzoening komen.

(hoewel dat vaak Israëls houding was), want van tijd tot tijd heeft dan wel de ene dan wel de andere dat gedaan gedurende de menselijke geschiedenis. Eerder was het een onderscheid dat door God Zelf werd *vastgesteld* en door God Zelf *in acht genomen* werd in Zijn handelen met de mensheid. Het was inderdaad een zaak van het vlees welke dit onderscheid bepaalde, maar het was een zaak van toegang tot God die ermee werd gekarakteriseerd. De naties in het vlees waren al degenen die verre van God waren, voor zover het Zijn openbaringen en beloften betrof.

Te dien tijd benaderde God de mensheid aan de hand van dit onderscheid. Hij gaf de naties geen directe beloften (hoewel Hij beloften aan Israël gaf die hen betroffen) en onthulde *aan hen* geen toekomstverwachting (hoewel Hij de profeten van Israël over vele zegeningen vertelde die tot de naties zullen komen). Inderdaad was het zo dat, voor zover hun begrip reikte, de naties “zonder God in de wereld” waren.

Het Griekse woord voor “without God” is dat woord waarvan we ons “atheïst” krijgen. Terwijl wij de term gebruiken om iemand aan te duiden die niet in het bestaan van God gelooft, gebruikt Paulus het in Efezen 2:12 vanuit het goddelijk standpunt: De naties waren atheïsten, niet omdat ze weigerden het feit van God te aanvaarden, (trouwens ze geloofden erg sterk in allerlei goden,) maar omdat God Zichzelf niet aan hen had onthuld. Ze waren atheïsten, omdat God, schijnbaar, Zichzelf voor hen verborg.

En de enige reden waarom God iets van openbaring van Zichzelf openstelde aan Israël, was omdat, Hij Zich de betekeniskracht van besnijdenis, de offeranden, het priesterschap en de verbonden in een voorafschaduwning voorstelde, als wijzend naar het kruis van Christus. Dit was de waarde van het burgerschap van Israël.⁷

DEGENEN VERRE

In Athene verklaarde Paulus dat God “niet ver van ons” is (Hand. 17:27), en dit is zeker waar in de absolute zin, en het was zelfs waar gedurende de tijd van Israëls overhand, daar God doorging om de zaken van de gehele wereld te sturen in Zijn verantwoordelijkheid als Beschikker en Onderschikker. Maar in verband met Gods openbaring van Zichzelf door de profeten en met betrekking tot een directe begeleiding in hun zaken, waren de naties

---

⁷Voor een verder bespreking van dit onderwerp zie dan onze publicaties: THE MYSTERY OF THE GOSPEL en “To Enlighten all as to the Secret,” beiden door A. E. Knoch.

verre van Hem. Israël had de tabernakel en tempel, de profeten, priesters en koningen, “het zoonschap en de heerlijkheid en de verbonden en de wetgeving en de goddelijke dienst en de beloften” (Rom. 9:4). Hoewel God Zijn verantwoordelijkheden behield als Godheid voor geheel de schepping, voor zover het een persoonlijke onthulling van Zichzelf betrof, liet Hij de naties “hun eigen weg te gaan” (Hand. 14:16). Hij was nabij als Godheid; zij waren ver weg in de omgang.

Deze vervreemding van God echter, had een ander gevolg voor de naties. Niet alleen waren ze verre van God, maar zij waren vervreemd van het burgerschap van Israël. De Mensheid werd verdeeld in zichzelf in een Besnijdenis (die een mate van toegang tot God had) en de Onbesnedenheid. Deze onderverdeling duurde voort tot in Paulus’ dagen, wat wrijving onder gelovigen veroorzaakte. De vleeselijke, onderscheid makende zaken van geboorte en ritueel vormden de grond van de opstootjes zoals beschreven in (bijvoorbeeld) Handelingen 15 en 21.

Nu in Efezen 2 maakt Paulus bekend dat zulke onderscheidingen niet langer moeten worden (h)erkent onder Gods uitgekozenen. “*Nu* echter, zijn jullie die verre zijn, in Christus nabij gekomen door het bloed van Christus.”

HET BLOED VAN CHRISTUS

De vijandschap welke zich eeuwenlang had opgestapeld tussen de afstammelingen van Jacob en de rest van de mensheid werd vernietigd door het bloed van Christus’ kruis. “Want Hij is onze vrede, Die de beide één maakt ... zodat Hij de twee, in Zichzelf, ^{nb}tot één nieuwe mensheid zou scheppen, vrede makende; en beide tot God zou verzoenen in één lichaam door het kruis, de vijandschap erin dodend” (Efz. 2:14-16).

Er is opluchting en blijdschap welke tot ons komt na een oorlog of na een lang conflict, wanneer we niet langer naar vroegere tegenstanders kijken als vijanden. Om onszelf allen aan dezelfde kant te vinden is deel van de betekenis van “vrede.” Vaak is het het geval dat we gedurende het verzet de capaciteiten van onze tegenstanders leren respecteren zelfs wanneer we hen bevechten, en dan, wanneer de wapens worden neergelegd, kunnen we plotseling worden overvallen door een verlangen om de hand te schudden van de vroegere vijand in verzoening. Mocht dat gebeuren, lijkt het vaak zo dat de nieuwe verbondenheid zelfs een nauwere is dan voor de vijandelijkheden begonnen.

Dit lijkt enigszins op wat voor ons is bewerkstelligd in de gemeente die het lichaam van Christus is. Net als de gehele mensheid, zijn we, vanuit het standpunt van het vlees, van twee afstammingslijnen. Sommige gelovigen zijn uit de Besnijdenis, en sommigen zijn van de naties en worden “‘Onbesnedenheid’⁸ genoemd door hen die de ‘Besnijdenis’ worden genoemd” (Efz. 2:11). Maar Christus is onze vrede. In het storten van Zijn bloed op het kruis, hoewel dit pas jaren later werd bekend gemaakt, was Christus deze twee delen tot één gezamenlijk lichaam verzoenend (Efz. 3:6).

Dit is een prestatie van het kruis dat (zoals boven vermeld) vandaag de dag weinig waardering krijgt, misschien omdat enig onderscheid tussen Jood en Heiden binnen onze moderne samenleving niet wordt (h)erkend als een belangrijke kwestie, hoewel het hardnekkig blijft bestaan onder het oppervlak. Nochtans hebben wij het nodig om de eenheid, de saamhorigheid, van alle gelovigen te waarderen. Het kruis heeft het vlees terzijde gesteld, de oude mensheid, en aldus heeft het al het vleselijk onderscheid en alle vleselijke vijandigheid tussen gelovigen verwijderd.

Dat deze vrede werd bewerkstelligd door zulk een groot offer als het lijden van Christus en Zijn dood op het kruis, maakt indruk op ons met de overweldigende waarde ervan. Alle gelovigen staan op voet van gelijkheid in het lichaam van Christus in de zaak van geestelijke zegen en qua privileges van toegang tot de Vader. En evenals God Degene was Die dit onderscheid in vroegere tijden vaststelde, is het God en God alleen Die deze verzoening van de leden van Christus lichaam heeft gegrondvest, en dit heeft Hij gedaan door het kruis van Zijn geliefde Zoon.

Onze positie en al onze privileges worden niet op het vlees, geboorte of afstamming gebaseerd, maar op het bloed van Christus. Er kan geen spanning of jaloersheid bestaan waar allen één zijn in het gezamenlijk lichaam van Christus. Het kruis heeft voor ieder van ons dezelfde en gelijke gevolgen bewerkstelligd.

Eén van de kernwoorden die aan het kruis wordt verbonden is het woord “tezamen.” We werden *tezamen* met Christus gekruisigd (Gal. 2:20; Rom. 6:6) en worden *tezamen* met Hem geïdentificeerd in de zegeningen die vanuit het kruis resulteerden (Efz. 2:4-6). In de Efezebrief wordt het Griekse woord *sun*, dat “tezamen” betekent, soms vertaald als “gezamenlijk” of “mede-”. In zulke gevallen is het woord *sun* gewoonlijk een voorvoegsel

---

⁸Onbesnedenheid - letterlijk: Voorhuid.

bij een ander woord, wat combinaties als “mede-burgers” (2:19) en “gezamenlijk lichaam” (3:6) oplevert.

Het belangrijke is hier dat beide, Besnijdenis en Onbesnedenheid, tezamen als één zijn in het lichaam van Christus. Hoewel er onderscheidingen zijn tussen individuele gelovigen voor zover het hun *dienst* in de *Here* betreft, bestaan er geen onderscheidingen voor zover het onze *positie* in *Christus* betreft. We zijn allen gered wordend—in het rijk van—en—tot tentoonstelling van—*genade*, “en dit is niet uit jullie; het is Gods naderingsgave” (2:8). We hebben allen gelijke toegang tot de Vader (2:18). We worden allen “*tezamen* opgebouwd tot Gods woonplaats, in de geest” (2:22)

Hierom kan het worden gezien dat deze saamhorigheid niet alleen een samenvoeging op gelijke voet van *twee* groepen gelovigen is, maar het ook toepasselijk is op al de individuele leden van het lichaam in hun verbondenheid met elkaar. De verzoening die door het bloed van Christus werd gegroundvest heeft ons allen ^{nb}tot *kameraadschap* gebracht. We zijn allen het onderwerp van *genade*. We kunnen allen de Vader naderen met vertrouwen en zekerheid, we worden allen *tezamen* opgebouwd tot huisvesting van God. En aangezien dit onder ons geen onderscheidingen toestaat in onze positie voor God, en evenmin qua mate van ontvangen zegeningen, en ook geen speciale privileges met betrekking tot het doel dat God met ons op het oog heeft, wordt daarmee onze gehele houding ten opzichte van elkaar beïnvloed.

Echter terwijl er in Paulus’ dagen een scheiding was tussen maar twee groepen, Besnijdenis en Onbesnedenheid, zijn er ontelbare afsplitsingen ontstaan tussen groepen gelovigen in de daarop volgende eeuwen. Niettemin, net zoals het bloed van Christus de scheidsmuur tussen deze twee afbrak, zo heeft dit alle barrières die onder ons scheiding maken afgebroken. Wij zouden geen van deze scheidsmuren moeten erkennen en herkennen. Ze zijn allen zaken van het vlees, scheidingen van menselijke oorsprong door belijdenissen en ritueel en organisatie.

De houding voor vandaag is vrede. Zouden onze mede-gelovigen barrières tegen ons opwerpen, moeten we ons niet in hun midden binnendringen, want dat zou ook een daad van het vlees zijn (Gal. 5:19,20; Efz. 4:31,32), maar in de geest zouden we deze scheidingsmuren weigeren te (h)erkennen. Onze gebeden gaan uit ten behoeve van al onze broeders; onze liefde zou zelfs niet moeten afnemen tot hen die over ons kwaadspreeken; en we verwelkomen allen die onze Heer geloven en eer schenken tot

onze gemeenschap. Deze boodschap van verzoening onder gelovigen (door Christus gegrondvest op het kruis) is een erg praktische en voor ons allen erg nodig.

Dit is hoe Paulus het uitdrukte in Efezen 4:15,16: “Nu, in liefde waarachtig zijnde, zouden we allen ^{nb}in Hem opgroeien, Die het Hoofd is—Christus—uit Wie het gehele lichaam wordt samengehouden en verenigd door elke digestie van het verstrekte [voedsel], in overeenstemming met de uitwerking in [de] mate van ieders deel, [wat] tot het groeien van het lichaam wordt gemaakt, tot opbouw ervan in liefde” (vCV).

TOEGANG TOT DE VADER

Het evangelie van vrede is dat goede nieuws dat God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende was, hun krenkingen hen niet aanrekenend (1 Cor. 5:19), dat beide, Besnijdenis en Onbesnedenheid, worden verzoend door het kruis (Efz. 2:16) en dat het universum tot God zal worden verzoend door het bloed van het kruis van de Zoon Zijner liefde (Col. 1:20). Dit evangelie is een zaak doortrokken met vrede en gemeenschap.

Aangezien er geen vleselijke onderscheidingen in het lichaam van Christus zijn, kunnen we ons naar de volgende fase ervan keren: de verzoening, welke is: toegang tot de Vader in één geest (Efz. 2:18). De twee groepen worden verzoend in één lichaam, maar deze verzoening stopt niet op het horizontale niveau van de gelovigen onderling, maar gaat verder in het verticale “tot God” (2:16). Dit is de verzoening die door al de leden van de gemeente wordt genoten met onze God en Vader.

Dit betekent dat het donkerste van al het kwade en het meest schandelijke en hatelijke van al 's mensen vijandigheid richting God, het kruis van Christus, de basis wordt alsook het kanaal van vrede met God. Niet alleen worden we gerechtvaardigd in het bloed van Christus, maar we ontvangen ook de grote zegeningen van verzoening, tot God en in uitwerking onderling, door dit offer. Nu kunnen we vrijelijk tot de Vader komen in gemeenschap, collectief in gemeenschappelijkheid, ten alle tijde, onder elke conditie, en betreffende alle zaken van ons leven. De weg van toegang is *open*.

En deze zegen kan worden genoten zonder onderscheid te maken in wie we zijn in het vlees. We zijn “de ene nieuwe mensheid” en hebben toegang tot de Vader “in één geest.” In onze voortdurende beleving van vrede is het

karacteriserende woord, zoals we hebben gezien, “het tezamen” en dat is wat ware vrede vereist. Niets anders kan passend zijn voor het evangelie dat we hebben ontvangen.

Laten we ons verlustigen in dit werk van verzoening. Er wordt geen ruimte overgelaten voor vijandschap tussen Besnijdenis en Onbesnedenheid en evenmin tussen gelovigen en God. Dit is één van de grootste zegeningen welke uit het kruis van Christus voortkomen—geen wrijving of onenigheden of spanning tussen leden van het lichaam en geen vervreemding tussen ons en de Vader. Dit is werkelijk goed nieuws, maar meer dan een welkome boodschap is het een geestelijke zegen die zich vermenigvuldigt tot zekerheid en vrede op een erg praktische wijze, en, tot onze vreugde, een dagelijks geschenk is. Moge God worden geprezen voor Zijn grote prestatie van de verzoening door het kruis.

HET BLOED VAN ZIJN KRUIS

DE HOOGSTE openbaring betreffende de oorzaak, de betekenis en het resultaat van het kruis is die welke in Colossenzen 1:19,20 wordt gegeven. Dit is uiterst toepasselijk aangezien Paulus' brief aan de Colossenzen zich volledig bezig houdt met de heerlijkheden van Christus dan enig ander gedeelte van de Schriften. Hier is de reikwijdte van Christus offer zo beschreven dat het niet alleen Israël omvat, en niet alleen gelovigen, niet louter de mensheid, maar alles en allen die in vijandschap met God staan, zelfs de onzichtbare mogendheden in de hemelen erbij insluitend. Hier wordt Christus Zelf van al de andere autoriteiten in het universum onderscheiden en wordt daar genoemd met een van Zijn meest unieke, kostbare en dierbare aanduidingen: de Zoon van Gods liefde (1:13).

EEN GEBED OM TE MOGEN BESEFFEN

De gebeden van Paulus zouden die van onszelf moeten worden. De apostel stopte niet met het gebed dat Gods uitgekozenen volkomen vervuld mochten worden met het besef van dat wat Gods wil is (Col. 1:9). Dit staat in verband met wat hij in Efezen 1:9 het *geheim van Gods wil noemt*, en dat gaat om het kruis. Wij hebben een volledige erkenning en herkenning nodig, een besef van het karakter van God en Zijn wegen, wat alleen gekend kan worden wanneer we onze aandacht richten op — en laten draaien om — de kruisiging van Christus en de resultaten die dat heeft.

Waarom hebben we juist dit specifieke gebed nodig? Waarom zouden we in het bijzonder bidden voor een besef van Gods wil? Is het niet omdat we gewoonlijk Gods wil in de termen van onze eigen wil voorstellen? Het lijkt ons redelijk dat God dezelfde kleine, tijdelijke kruimeltjes van geluk wil, die wij altijd voor onszelf willen hebben. Of anders, als we bijzonder religieus zijn, denken we dat God wil dat we grote aantallen bekeerlingen weten te verzamelen, of geslaagde organisaties voor Zijn zaak opbouwen. Als dit het is wat we bij Gods wil voorstellen, zitten we er volkomen naast.

Het grote welbehagen van God is dat Christus verheven wordt boven alle autoriteiten en mogendheden. Het welbehagen van God is de verzoening van allen. Het welbehagen van God is dit alles te bewerkstelligen door

het kruis van Zijn geliefde Zoon.

De reikwijdte van Gods wil is onvergelijkbaar groter dan alles wat we ons kunnen voorstellen. Dit alleen al is moeilijk genoeg voor ons om te (be)vatten. Maar nog moeilijker is het om te zien hoe het kruis hierin is betrokken. Gods wil wordt alleen tot stand gebracht door het lijden en de vreselijke marteling die Zijn Zoon verdroeg, zelfs tot dit de dood bracht. Uiteraard hebben we het allen nodig er vurig om te bidden om hiervan een besef te kunnen krijgen.

Aan de ene kant had Gods wil duisternis nodig (1:13), vervreemding en vijandschap (1:21), welke allen met de woorden “bloed” en “kruis” aan de negatieve kant gegroepeerd worden. Aan de andere kant keek Gods wil vooruit naar de manifestatie van “de Zoon van Zijn liefde” en naar de verzoening, die achtereenvolgens aan de positieve kant staan. De positieve heerlijkheid kon niet bestaan tenzij er eerst de negatieve schande kwam. Uiteraard hebben we het nodig onophoudelijk te bidden dat we in staat zullen zijn dit geheimenis te kunnen (be)vatten “in alle wijsheid en geestelijk begrijpen.” Slechts op dit fundament kunnen we gereed gemaakt worden om “de Here waardig te wandelen, tot alle welbehaaglijkheid, vrucht dragend in elk goed werk, en groeiend in het besef van God.”

Het gemis dit gebed in oprechtheid te bidden en het tekortschieten in de bereidwilligheid te aanvaarden wat God zegt, resulteert in een vervorming van de waarheid en een vermindering van het krachtige vermogen daarvan in ons leven. Er zijn teveel gelovigen die de vernedering en het lijden dat ermee gepaard gaat weigeren te aanvaarden. Er zijn er ook te veel van ons die de volle omvang van Gods overwinning weigeren te aanvaarden. Velen beweren dat Gods welbehagen en Zijn wil tot teleurstelling gedoemd zijn. Wat Hij wil doen, zeggen ze, zal nooit worden bereikt. Er is weinig gebed om het besef van Zijn wil geweest.

Het zou goed voor ons zijn om nooit het woord “louter” (of alleen maar) te gebruiken in verwijzing naar stellingnames en werkzaamheden van God. Evenmin is Zijn welbehagen een zaak met een “louter”. De afmetingen van Zijn liefdevolle opzet zijn enorm (Efz. 3:14-21). Wat Hij door het kruis tot stand aan het brengen is, gaat ver voorbij aan wat enig mens ooit heeft gedroomd of gehoopt.

DE ZOON VAN GODS LIEFDE

Gods wil ligt geheel in Zijn Zoon besloten en verwickeld in de Zoon van Zijn liefde. Het omvat de duisternis van het kruis en het vergoten bloed, maar dit is om de heerlijkheid en overwinning scherper in beeld te krijgen, echter dat niet alleen, zonder het lijden kon er überhaupt geen heerlijkheid en overwinning bestaan. Wijzelf kennen de ervaring van zonde en mislukking. We zijn ons bewust van “de rechtsorde(ning) van de duisternis” aangezien we zwakheid, pijn, verdriet, angst, schuld, schande en zelfs wanhoop kennen. Echter Gods wil is om ons te redden uit deze rechtsorde en ons over te brengen tot binnen het koninkrijk van de Zoon Zijner liefde.

De tijdsvorm van de aorist wordt in Colossenzen 1:13 gebruikt om te tonen dat dit redden en overbrengen een feit is. In de geest is dit al waar. In het dagelijks leven van een gelovende is het ontwikkelend tot een ervaring die hij mag hebben, in het bijzonder wanneer hij bidt om besef te ontvangen. Qua verwachting zal het volledig worden ervaren wanneer Christus, ons Leven, gemanifesteerd zal worden (Col. 3:4).

Maar Gods wil betreft niet alleen het overbrengen van ons tot binnen het koninkrijk van de Zoon Zijner liefde. Allereerst is het dat er überhaupt een koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde is. Dat betekent dat het Gods welbehagen is Christus een koninkrijk te geven welke verband houdt met Zijn Zoonschap en Gods liefde voor Hem.

Op dit punt aangekomen, hebben wij allen bijzonder gebed nodig tot wijsheid en een geestelijk begrijpen. In de zinsnede, “het bloed van Zijn kruis,” waar wijst het “Zijn” naar toe? Welk woord of zinsdeel in de context is het bijbehorende voorafgaande van het woord “Zijn”? Het kan niet anders dan het zinsdeel in vers 13 zijn dat we al zo vaak hebben aangemerkt: de Zoon Zijner liefde. Verzoening wordt via het kanaal Christus doorgegeven, maar niet als de Redder (Jezus), evenmin als de Gedeputeerde Gezalfde (Christus), maar als de Zoon van Gods liefde. Het kruis, het bloed dat werd gestort, en het werk van verzoening zijn bijzondere manifestaties van Gods liefde voor Zijn Zoon. Het was Gods liefde die Christus naar het kruis stuurde, maar niet een liefde voor de mensheid alleen, maar liefde voor Christus.

HET BLOED

De wil van God, en Zijn liefde voor Zijn Zoon, voorzag dat Christus zijn bloed zou storten. Verzoening kan niet worden bereikt zonder het bloed, dat van het lijden spreekt. In Leviticus 17:11 lezen we (vCV): “Want de ziel van alle vlees, het is in het bloed.” De ziel is een zaak van onze gevoelens en zintuigen. Christus legde Zijn ziel af (Joh. 10:17 vCV) welke onder smart gebukt ging tot de dood (Mat. 26:38).

Al dit lijden was noodzakelijk tot het werk van de verzoening, welke op haar beurt het voor Christus mogelijk maakte om een koninkrijk van de verzoenden te ontvangen. Dit lijden van Zijn ziel was zo hevig en zo enorm in de omvang ervan dat het zal leiden tot een verzoening die niet minder omvangrijk is. De verzoening zal universeel worden. Het koninkrijk van de Zoon van Gods liefde zal uiteindelijk allen binnensluiten, want het vergoten bloed van Gods geliefde Zoon kan niet iets wat minder is verdienen.

Hierin kunnen we zien hoe het kon zijn dat Gods liefde voor Christus als Zijn Zoon Hem aanzette om op het lijden van het kruis voor te bereiden. We kunnen een begin maken te (be)vatten wat de betekenis is van Jesaja 53:10, waar we lezen: “Echter Jahweh verlangde Hem te vermorzelen, en Hij maakte Hem gewond.” Inderdaad, dit was niet “louter” een zaak die gebeurde, maar veeleer is het een openbaring vanuit Gods hart welke ons verbijstert met ontzag en verwondering.

HET KRUIS

Zoals het bloed spreekt van pijn en marteling, zo spreekt het kruis van vernedering en schande. De dood op het kruis was een offer, maar het was er één van buitengewoon ontorende smaad, onvergelijkbaar schaamtevoller dan de offeranden in het Oude Testament. Het was een vloek om aan het hout te worden gehangen (Deut. 21:22,23), maar dit was een vastnagelen aan een schandpaal, zoals dat werd gedaan met de laagste van de criminelen en de uitgestotenen. Als zodanig vereiste het vervreemding tussen God en Zijn Zoon (Mat. 27:46), echter dit was een vervreemding die alle vervreemding beëindigde.

Hoe verbazingwekkend is het dat deze vernedering de achtergrond wordt in het tentoonstellen van Gods liefde voor Zijn Zoon! Het heeft de weg bereid tot de verhoging van Christus boven elke troon en heerschappij en soevereiniteit en autoriteit, en elke naam die wordt genoemd.

Evenals de schande van het kruis noodzakelijk was voor de heerlijke regering van Christus als de geliefde Zoon, zo was ook Zijn vernedering noodzakelijk zodat wij met Hem verheerlijkt konden worden. “Want De-gene geen zonde kennend, maakt God tot een zond-offer ten behoeve van ons, opdat wij mogen worden Gods rechtvaardigheid in Hem.” (2 Cor. 5:21). Maar zelfs hier eindigt de heerlijkheid niet die uit de vernedering van Christus voortkomt. Door de vijandschap van het kruis wordt de vijandschap tussen God en Zijn schepping verwijderd. Het was Gods liefde voor Zijn Zoon die het kruis zo heeft voorbereid zodat Hij de verzoening ermee kon bereiken.

VERZOENING VAN HET AL

Bij verzoening worden de barrières tussen God en de mens verwijderd (2 Cor. 5:18,19). In de uitwerking van de verzoening is er een volle waarder- ing en beleving van de vrede en de toegang welke deze verwijdering van de vijandschap heeft bewerkstelligd. Het kruis verzekert de vaste vestiging van vrede in de harten van al Gods schepselen, maar het is “nu” zo dat het alleen gelovigen zijn die dit beleven (Col. 1:22) als we volharden in het (gelovige) vertrouwen en gegrond en gevestigd worden en niet worden verwijderd van de verwachting van het evangelie van genade (Col. 1:23).

Echter, elk gemaakt punt van dit evangelie vereist dat de verzoening universeel zal zijn en uiteindelijk op allen van toepassing zal zijn die ver- vreemd zijn geworden. Het bloed, het lijden van de Zoon, vereist dat alle vijandschap uit het universum zal worden verwijderd. Het kruis, de verne- dering van de Zoon, vereist dat er volledige tegenwaarde zal worden ge- geven aan de betaalde prijs. De liefde van God voor Zijn Zoon vereist dat Hij een koninkrijk van volledig verzoende schepselen zal ontvangen, en dat niemand Hem zal worden geweigerd.

Wij hebben het woord “allen” niet nodig om te worden verzekerd dat de verzoening universeel, alomvattend zal zijn. Maar het staat er en het is hetzelfde als het “allen” van vers 16. We hebben niet veel voortgang geboekt in het beseffen van Gods wil als we de betekeniskracht van dit “allen” niet aanvaarden. Het bloed en het kruis van de Zoon van Gods liefde zal het ganse universum beïnvloeden en het binnen een regering van vrede en heerlijkheid brengen, evenals de dichter Whittier dit uitdrukte (hoewel hij misschien de waarheid van zijn woorden niet volledig beseftte):

Never yet abyss was found
Deeper than that cross could sound;
Deep below as high above
Sweeps the circle of God's love.

Nog nooit was een afgrond gevonden
Dieper dan het kruis kon peilen;
Net zo diep beneden als in hoogte verheven
strekt zich Gods liefde in omringing uit.

Tenslotte, laat ons dan zonder ophouden bidden, dat we mogen groeien in een besef van het willen van God, in alle wijsheid en geestelijk begrijpen. Mogen we een groter begrip krijgen van wat het kruis van Christus betekent en van de heerlijkheid van het koninkrijk van de Zoon van Gods liefde, zodat we de Here waardig mogen wandelen tot elk welbehagen, vrucht dragend in elk goed werk, en groeiend zijn in het besef van God.

Dean H. Hough

Copyright van het Engelse origineel: © **Concordant Publishing Concern**
P.O. Box 449, Almont, MI 48003 810-798-3563

A ©Smizdat publication:

*Dit alles mag voor persoonlijk gebruik en/of zonder winst oogmerk
worden gereproduceerd ten behoeve van het evangelie Gods.
(all other rights reserved by copyright holder).*

Het woord van het kruis

door John H. Essex

1 CORINTHE 1:18

“Want *het woord van het kruis* is een dwaasheid, inderdaad, aan de[genen] verloren gaande, echter voor ons, de gered wordenden, is het een [krachtig] vermogen van God.”

(1 Cor. 1:18 vCV)

“Het woord van het kruis heeft een betekenis die veel dieper gaat dan de dood van Christus voor onze zonden. Het confronteert ons met de wijze van Zijn sterven. De vloek van de wet was met zulk een sterven verbonden. Het trok de vloek van God neder. Aan de menselijke kant, echter, toonde het wat menselijke religie en menselijke wijsheid in staat zijn te doen. Toen Gods Beeld onder de mensen aanwezig was, faalden ze niet alleen door Hem niet te waarderen, maar ze toonden de haat die hun vleselijke religieuze harten eigen was door Hem tot de dood der meest verdorven misdadigers te verdoemen. Hij Die sprak zoals nog nooit een mens gesproken had, zou door de wijze mensen van de wereld verwelkomd hadden moeten zijn, maar zij toonden de wezenlijke domheid van de menselijke wijsheid door de belichaming van alle wijsheid aan het smadelijke kruis te slaan. Maar God heeft deze vertoning van zwakte en schaamte gebruikt tot de meest stralende tentoonstelling van Zijn macht en heerlijkheid. Hoewel dat de diepten van machteloze eerloosheid lijkt te peilen, overschaduwde dit nog alle macht en wijsheid van de mensen. Het woord van het kruis wordt nog steeds veracht, maar haar verkondiging is redding voor allen die geloven. De allerhoogste top van menselijke wijsheid kan zich niet eens ver genoeg uitstrekken om tot de goddelijke dwaasheid te geraken.”

—A.E. Knoch in zijn Concordant Commentary on the New Testament.

Zullen ook wij domheid opschrijven en volslagen dwaasheid neerpennen? Beschrijft de apostel Paulus ons onderwerp niet als “een dwaasheid, inderdaad”? Hebben we hier niet de bevestiging van in de schrijverijen en in de uitspraken van velen die beweren wijs in de wereld te zijn? Maken velen hun gebrek aan belangstelling voor dit onderwerp niet bekend door het geheel te negeren?

Ja, Paulus beschrijft “het woord van het kruis” als “een dwaasheid, inderdaad, voor hen die verloren gaan”, maar dan voegt hij er in contrast aan toe: “maar voor ons, die gered worden, is het een kracht Gods.” En dan gaat de apostel verder, in mogelijk de meest bijtende termen sinds Jezus uithaalde naar de schriftgeleerden en farizeeën, om de wijsheid van de zogenaamde wijzen van deze eon aan de kaak te stellen, die op hun eigen manier, en vaak zonder ook maar naar God te verwijzen, de grote problemen op orde proberen te brengen, die alleen God kan oplossen. Zij zoeken redding via de wetenschap en vrede door de filosofie. God voorziet echter in beide door het kruis. Maar laten we eens zien wat Paulus zegt:

“¹⁹ Want er staat geschreven: Ik zal de wijsheid der wijzen vernietigen, en het verstand der verstandigen zal Ik verstoten.

²⁰ Waar is de wijze? Waar de schriftgeleerde? Waar de redetwister van deze eon? Maakt God de wijsheid van deze wereld niet tot dwaasheid? ²¹ Want aangezien, immers, in de wijsheid van God, de wereld — door [haar eigen] wijsheid — God niet kende, behaagt het God, door de dwaasheid van het prediken, de gelovenden te redden. ²² Want aangezien, immers, Joden tekenen zijn verzoekend, en Grieken wijsheid zoeken, ²³ zijn wij echter predikend: *Christus gekruisigd*; voor Joden een aanstoot, doch voor naties dwaasheid, ²⁴ echter voor hen, die geroepen worden, zowel Joden alsook Grieken: Christus — Gods vermogen en Gods wijsheid.

²⁵ Want het dwaze van God is wijzer dan de mensheid en het zwakke van God is sterker dan de mensheid.”

(1 Cor. 1:19-25 vCV)

Wat betekent dit alles nu? Er was een reden waarom de mensheid als geheel het onderwijs van Paulus over het kruis niet gemakkelijk kon aanvaarden. De Joden, die zeer religieus waren, bezagen deze zaak met achterdocht—voor hen was het kruis een aanstoot, een verstrikking. De naties, die zeer hoog beschaafd waren, bezagen dat met minachting—voor hen was het kruis dwaasheid. Later zullen we zien waarom. Maar laten we voor dit moment beseffen dat, hoewel Paulus zo nu en dan spreekt van “mijn evangelie”, zoals in Rom. 2:16, hij er nooit aanspraak op zou maken dat hij de auteur ervan is. Het tegendeel is waar. In het eerste vers van zijn brief aan de Romeinen legt hij uit dat hij *afgezonderd*, of afgescheiden, van

de overigen is geworden om *het evangelie van God* te verkondigen, waarvan hij, in vers 16 van hetzelfde hoofdstuk, verklaart dat het “een krachtig vermogen *van God* is tot redding voor een ieder die gelovend is—eerst voor de Jood, maar ook voor de Griek.”

Ja, voor hen die geroepen zijn, hetzij Jood of Griek, is dit evangelie, dat als haar hoeksteen het woord van het kruis heeft, zowel de kracht als de wijsheid van God, en het is iets apart en te onderscheidend van al wat eerder werd verkondigd. Het is fundamenteel voor Gods opzet, en toch zijn er een aantal eigenaardige zaken aan deze leer over het kruis.

Bijvoorbeeld: als het kruis zo'n belangrijk element van Gods werkzaamheden is als Paulus volhoudt, hoe kan het dan zijn dat Johannes er in zijn latere geschriften nooit naar verwijst? Er is in geen van zijn drie brieven ook maar enige vermelding van het kruis, en evenmin in Openbaring, de Onthulling van Jezus Christus, die hij ook schreef. Het is waar, wij vinden toespelingen op “het *bloed* van Christus” en “het *bloed* van het Lammetje”, maar het *kruis* wordt niet vermeld.

En bovendien: waarom heeft Petrus in zijn twee brieven niets over het *kruis* van Christus te zeggen? Of Jacobus? Of Judas? Als het woord van het kruis zo belangrijk is als Paulus suggereert, hoe kan het dan zijn dat al deze anderen (die tenslotte tijdgenoten van Paulus waren) het schijnen te negeren?

Dit is een kwestie die alle gelovigen het hoofd moeten bieden. Dit houdt in—dit *moet* inhouden—dat Paulus een andere boodschap bracht dan de rest. Indien, zoals we zeker geloven, Petrus, Jacobus, Johannes en Judas allen spraken omdat ze gedreven werden door de heilige Geest, dan zouden ook zij, zonder twijfel, ertoe aangezet zijn geworden om te spreken van het woord van het kruis, als dat essentieel voor hun boodschap was geweest. We worden gedwongen te concluderen dat er tenminste één groot verschil was tussen het evangelie zoals verkondigd door Paulus en dat door Petrus, Jacobus, Johannes en Judas verkondigd en dat dit onderscheid kan worden gevonden in hun relatie met en houding tot het kruis van Christus.

Want kijk hoe Paulus vrijelijk en nadrukkelijk van het kruis spreekt. In 1 Cor. 1:17 drukt hij een zorg uit, dat, in zijn eigen prediking, het kruis van Christus niet leeg gemaakt zou worden, en in het volgende vers beschrijft hij het woord van het kruis als het *krachtige vermogen van God* voor hen die gered worden. Een weinig later, in vers 23, impliceert hij dat, in zijn prediking van “Christus gekruisigd”, hij in feite “Christus, Gods vermogen en Gods wijsheid” afkondigt. Bovendien, in het tweede hoofdstuk, beves-

tigt hij zijn beslissing: “niet iets waar te nemen onder u, behalve Jezus Christus, en Deze *gekruisigd*.”

Eenvoudig gezegd, zouden we willen suggereren dat Petrus, Johannes, Jacobus en Judas schrijven aan een volk dat nog niet tot het kruis van Christus is gekomen, en ze daarom geen gelegenheid vinden om dit te vermelden. Paulus daarentegen verstuurt zijn boodschap aan een paar mensen die het kruis al bereikt hebben, en, trouwens, het gebied daaraan voorbij zijn binnengegaan. Daarom verwijst hij er ook zo vrijelijk naar. Maar Petrus, en zij die bij hem horen, zien vooruit naar de duizendjarige heerschappij van Christus, waarin vele heerlijke dingen zullen gebeuren, in het bijzonder in verband met Israël en door Israël aan de rest van de mensheid, echter niet-temin is dat ook een tijd waarin de gevolgen van wat aan het kruis tot stand werd gebracht *niet* in acht genomen zal worden. Jezus presenteerde Zich ten slotte aan Israël als hun Koning, en verkondigde het evangelie van het Koninkrijk, wat Hij ook in de praktijk bracht lang voordat Hij gekruisigd werd. Paulus neemt ons in geloof mee tot een tijd *voorbij* het millennium—in de vijfde eon, de Dag van God—een tijdperk waarin de gevolgen van het kruis ten volle werkzaam zullen zijn. En—wonder boven wonder en genade niet te meten—nodigt hij ons uit om de weldadigheden van deze gevolgen meer dan 1000 jaren van te voren te genieten—nu al! Dit doen we in de geest en door geloof. Om uit te vinden wat deze weldadigheden zijn—wat de boodschap van het kruis werkelijk is—moeten we dat bekijken wat Paulus er over te vertellen heeft.

HET WOORD VAN HET KRUIS

VEREIST EEN NIEUWE SCHEPPING

Het zou u kunnen verrassen om te leren dat het woord “kruis” nergens voorkomt in Paulus’ grootse brief aan de Romeinen—de eerste van zijn geschriften, zoals ze in onze vertalingen voorkomen. In een brief die zulke fundamentele zaken behandelt als rechtvaardiging, verzoening, en Gods soevereiniteit, zou men kunnen denken dat het noemen van het kruis niet kan ontbreken. Maar het is er wel degelijk impliciet, hoewel het woord “kruis” zelf afwezig is. Het wordt geïmpliceerd in het enige gebruik van de werkwoordsvorm, “kruisigen”, en dit is, in haar context, vol betekenis, want het geeft ons de werkelijke sleutel tot de betekenis van de boodschap van het kruis. Dit is wat Paulus zegt:

“¹ Wat zullen wij dan verklaren? Mogen wij blijven bij de zonde, opdat de genade zou toenemen? ² Moge dat geen bestaan krijgen! Ieder die aan de zonde stierven, hoe zullen wij daarin nog levend zijn? ³ Of zijn jullie onbekend met dat voor ons geldt zovelen-als gedoopt worden tot Christus, in Zijn sterven, gedoopt worden? ⁴ Wij dan werden tezamen begraven met Hem door de doop in het sterven, opdat, evenals Christus werd opgewekt uit de doden door de heerlijkheid van de Vader, aldus ook wij in nieuwheid van leven zouden wandelen. ⁵ Want indien wij samen geplant zijn geworden met de gelijkenis van Zijn sterven, niettemin zullen wij dat ook van de opstanding zijn, ⁶ dit kennend, dat onze oude mensheid mede-gekruisigd werd, opdat het lichaam der zonde teniet gedaan moge worden van het nog langer de zonde slavend te zijn. ⁷ Want De Stervende is van de zonde gerechtvaardigd geworden.”
(Rom. 6:1-7 pCV)

“dit kennend, dat onze oude mensheid mede-gekruisigd werd, opdat het lichaam der zonde teniet gedaan moge worden”—dat wil zeggen: tot niets teruggebracht. Paulus vertelt ons hier eenvoudig dat er voor dit lichaam der zonde geen plaats is in dat evangelie van redding wat hij aan het verkondigen is. Hij bevestigt dit in zijn brieven aan de Corinthiërs en de Galaten. Laten we eerst naar de Corinthiërs kijken.

De broeders in Corinthe hadden een niet zo benijdbare reputatie verworven vanwege hun toegeven aan de ontuchtigheden en de lusten van het vlees. Dit weerspiegelde zich in het kleinzielige ruziemaken, door de twisten en verdeeldheden die ze onder elkaar hadden, en zelfs door andere praktijken die onder hen over de tong gingen. Het is als tegenwicht tegen dit alles dat Paulus, wanneer hij hen schrijft, zoveel nadruk legt op de betekenis van het kruis. “Het woord van het kruis”, zo verklaart hij, “is het krachtige vermogen van God”; “Christus gekruisigd” is “Gods vermogen en Gods wijsheid.” Verre van toe te geven aan de passies van de oude mensheid, verbonden aan een stervend vlees, zouden zij hebben moeten denken in termen van een nieuwe mensheid, die met de nieuwe schepping komt. “Zodat, indien iemand in Christus is”, zegt Paulus hen in deze tweede brief, “is er een nieuwe schepping: het primaire is voorbijgegaan. Zie, het nieuwe is gekomen.” (2 Cor. 5:17 vCV).

De nieuwe schepping is iets dat geheel van God is en Zijn krachtige vermogen en Zijn wijsheid uitstalt. In Zijn ogen heeft de oude mensheid van een gelovige in Christus zijn tijd gehad. Deze wordt beschouwd als zijnde gekruisigd op hetzelfde kruis als die waaraan Gods Zoon werd gekruisigd. De Corinthiërs zouden dat op die manier moeten hebben gezien. En zo zouden ook wij naar onze lichamen van zonde moeten kijken. Zij kunnen ons geestelijk leven op geen enkele manier tot hulp zijn; veeleer hinderen ze alleen. Zij kunnen geen jota aan verdienste tot onze redding bijdragen; zij kunnen zelfs niet in de minst mogelijke mate God behagen. Geen enkel stervend lichaam kan dat, en zij zijn, in feite, onophoudelijk stervend, waarvan al onze kwalen en pijntjes getuigen. Waarom ze dan *nu* al niet voor dood gerekend? In de woorden van Romeinen 6:11 (pCV)—“Aldus jullie ook, wees jezelf rekenend als doden te zijn inderdaad met de zonde, maar levend met God in Christus Jezus.”

Maar levend te zijn in Christus impliceert een *nieuwe schepping*. Wat een geweldig voorrecht is het dat God ons rekent als levend met Hem, zelfs terwijl we lichamelijk in deze lichamen der vernedering worden gehandicapt; maar dat is slechts mogelijk omdat Zijn Zoon aan het kruis eens en voor altijd het probleem van de zonde in het vlees afhandelde, en onze lichamen der zonde door God worden gerekend als gekruisigd aan datzelfde kruis.

Het geval van de Galaten is totaal verschillend van dat van de Corinthiërs. Hun fout lag in het pogen het vlees te verheffen, het een eer en

een positie te geven waartoe het niet gerechtigd was. Zij probeerden de wet van Mozes op te leggen, op basis van dat het vlees in staat zou moeten zijn zichzelf te rechtvaardigen door wetsbetrachting. Paulus moest er op wijzen: “uit werken van een wet geen enkel vlees gerechtvaardigd zal worden” (Gal. 2:16 pCV). Verre van dat ze verdienste voor het vlees zal verwerven, maakte de wet de zonde in het vlees slechts meer openbaar. Ieder aanvullend wetsartikel was er één meer om te breken. Hij stelt hen een directe vraag: “Aanvangend met geest, worden jullie nu voleindigd aan het vlees?” (Gal. 3:3 pCV). De werken van het vlees worden gegeven als onder andere: overspel, hoererij, vijandschappen, twist, jaloezie, tweedrachten, en dergelijke. De vrucht van de geest echter is liefde, vreugde, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, geloof/vertrouwen/betrouwbaarheid, nederigheid, zelfbeheersing.⁹ “Die nu van Christus Jezus zijn,” zegt Paulus, “kruisigen het vlees tezamen met de passies en begeerten” (Gal. 5:24 pCV).

De Galaten werden zelfs onder druk gezet om terug te keren tot de besnijdenis—het ritueel dat God met Abraham had gevestigd—maar Paulus slaat dit af door te zeggen dat het nu alleen een middel was geworden tot verheerlijking van het vlees. En dan voegt hij toe: “Moge het mij echter niet gebeuren te roemen, tenzij in het kruis van onze Meester Jezus Christus, door Wie de wereld voor mij gekruisigd geworden is en ik voor de wereld. Want in Christus Jezus is noch besnijdenis iets, noch onbesnedenheid, maar een *nieuwe schepping*.” (Gal. 6:14,15 pCV).

Nogmaals: *een nieuwe schepping*. Het woord van het kruis vereist een nieuwe schepping. Petrus, Jacobus, Johannes en Judas hebben hier niets over te melden. Zij zien uit naar een nieuwe geboorte, overeenkomend met de woorden van Jezus aan Nicodemus: “Jullie moeten opnieuw geboren worden” (Joh. 3:7 vCV). Zij zien uit naar een wedergeboorte in het kader van de beloften die aan Israël werden gedaan; dit is volkomen verschillend van een nieuwe schepping, die buiten de beloften aan Israël valt. De nieuwe geboorte is een *nationale zegen* om Israël geschikt te maken voor het Koninkrijk, de duizend-jarige heerschappij van Christus op aarde; de nieuwe schepping is een *individuele zegen*, en brengt ons in de geest voorbij de duizendjarige eon tot in de Dag van God en maakt ons geschikt voor onze hemelse bestemming.

Wanneer Paulus spreekt van een nieuwe schepping, dan bedoelt hij ook

---

⁹zelfbeheersing: dat is beheersing *van* het zelf en niet beheersing *door* het zelf: een beheersing welke komt door Zijn geest (want het is een vrucht van de geest).

“nieuw” in alle opzichten—absoluut nieuw. Dit is niet het geval met Israël gedurende de komende eon, het millennium, want Israël is slechts een herboren natie, van hetzelfde “materiaal” als waaruit de natie oorspronkelijk bij de Sinaï werd geboren. In feite worden door Petrus, in zijn eerste brief, de beloften die oorspronkelijk bij de Sinaï aan Israël werden gedaan aan de wedergeboren natie herhaald, wanneer hij hen een “koninklijk priesterschap” en “een heilige natie” noemt. Gedurende de duizend jaren zullen zij de mensheid dienen als een priesternatie, de taken vervullend die hen oorspronkelijk bij de Sinaï toegewezen waren, die echter teloor waren gegaan voor de natie door hun telkens terugkerende afgoderij.

Maar laten we, ondanks de nieuwe geboorte en ondanks alles wat de herstelde natie Israël kan doen tijdens het millennium, niet vergeten dat dit alles eindigt met een geweldige opstand tegen God, wanneer Satan uit zijn gevangenis wordt losgelaten en hij al de naties komt misleiden die in de vier uithoeken van de aarde zijn, om hen te vergaderen voor de strijd, en hun getal zal zijn als het zand van de zee. Deze geweldige gebeurtenis wordt gevolgd door het gericht van de Grote Witte Troon, en in Openbaring 20:11 lezen we dat voor het gezicht van Hem Die op de troon zit de aarde en de hemel vluchten, en er wordt voor hen geen plaats gevonden. Zij kunnen zich niet handhaven in de aanwezigheid van de absolute rechtvaardigheid en puurheid van de majesteitelijke Bezitnemer van deze troon. Johannes gaat verder met te beschrijven hoe allen die voor de troon komen gericht worden naar hun daden en veroordeeld worden. Dit is de allerlaatste veroordeling van het vlees en van alles wat in het vlees gedaan is geworden. Maar dit is niet het einde, want vervolgens ziet Johannes “een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, want de eerste hemel en de eerste aarde zijn voorbij gegaan.” En al het verdriet en ellende en rouw die daarmee verbonden was gaan ook voorbij, want Hij Die op de troon zit verklaart dat Hij alles *nieuw* maakt. Dit ligt in het verlengde van wat Jesaja eeuwen eerder profeteerde toen hij zei:

“Want aanschouw Mij een nieuwe hemel en een nieuwe aarde scheppend; en het eerdere zal niet herinnerd worden, evenmin zullen zij in het hart boven komen.”
(Jes. 65:17 vCV)

Dit is de nieuwe schepping, welke Johannes pas aan het einde van zijn visioenen waarneemt, maar waarnaar Paulus al verwijst vanaf het begin van zijn brieven. Het grote punt dat hier opgemerkt moet worden, is dat er een volledige breuk is met het oude. Niets wordt overgedragen. En zo is het ook met de erop vooruitlopende toepassing van de nieuwe schepping, zoals het een gelovige in Christus beïnvloedt in deze dag van genade. “Het primaire, het oude is voorbijgegaan. Zie! Er is iets nieuws gekomen.” (2 Cor. 5:17).

Het kruis eist dat er een complete breuk met het oude is, en voorziet in de weg voor het geven van een heerlijk alternatief in het nieuwe. Voor hen die niet bereid zijn deze breuk te maken, is het woord van het kruis louter dwaasheid; want door zich te hechten aan het oude, moeten zij —of noodzakelijkerwijs zijn als de Corinthiërs en toegeven aan de verlangens van het vlees, —ofwel net als de Galaten, en het vlees een belang geven waartoe het niet gerechtigd is. Het zijn deze twee factoren die vele oprechte gelovigen, die ook ijverig religieus zijn, “vijanden van het kruis” doen worden (vergl. Fil. 3:18,19).

Maar om de volledige gevolgen van het kruis te kunnen zien, en de boodschap ervan in zelfs nog grotere grandeur te kunnen waarderen, moeten we ons richten tot de gevangenisbrieven van Paulus.

HET BLOED VAN ZIJN KRUIS

... en door Hem het al wederzijds met Zichzelf te verzoenen, vrede makend door *het bloed van Zijn kruis* door Hem, hetzij degenen op de aarde, hetzij degenen in de hemelen.
Colossenzen 1:20

“Het bloed van Christus is het meest veelzeggende beeld van de *permanente kracht van Zijn lijden*. Gode zij dank dat het lijden verleden tijd is, maar haar kracht is blijvend. Het baat ook vandaag en zal *nooit haar kracht verliezen*.”

“Maar het bloed van Zijn *kruis*—dit gaat nog veel dieper. Het is niet slechts een literaire variant, maar het onderneemt een weloverwogen poging onderscheid te maken tussen de dood van Gods Zoon en de *wijze waarop* die

plaats vond. Er wordt door het bloed van Zijn kruis *vrede* gemaakt. Het bloed is de herinnering aan haar duurzaamheid. In Colossenzen 1:20 is het kruis de basis van de verzoening. Op deze basis zal Hij al Zijn toekomstig werk van heersen en rechtspreken voortzetten, en van het opwekken en verlevendigen van de doden. Wij zullen ons aandeel hebben in Zijn werk van het verzoenen van Gods schepselen te midden van de hemelingen, want wij zijn Zijn complement, . . . *als levende voorbeelden van de kracht van het kruis*. Daarom lezen we in Colossenzen 1:20 over het *bloed* van Zijn kruis, want het blijvende krachtige vermogen zal het middel zijn dat ons ten dienste staat bij het voortbrengen van een *bestendige vrede*.”

—A.E. Knoch in *Unsearchable Richess* LII, p. 174.

Er was ooit een gebruik onder de Griekse schrijvers om mee te doen aan literaire wedstrijden waarin ze een zogenaamde trilogie moesten aanbieden; dat wil zeggen: drie stukken waarvan de thema's met elkaar verbonden waren. Over het algemeen waren dit tragedies. Er bestaan nog maar een paar exemplaren van. Maar geen enkele trilogie, ingeleverd voor een wedstrijd door welke Griekse schrijver dan ook, kan zich met de grootsheid meten van het schitterende trio brieven dat door Paulus werd geschreven, die tot ons gekomen zijn als de brieven aan de Efeziërs, de Filippenzen en de Colossenzen. We hebben ze alleen met een Griekse trilogie vergeleken, omdat we willen benadrukken dat zij als een trio beschouwd moeten worden, met thema's die verbonden zijn en niet als individuele boodschappen. Er is, uiteraard niets van een tragedie in hen. Integendeel, hun grootsheid ligt in het feit dat zij ons begrip van Gods opzet uitbreiden tot dat heel het universum omvat. Daar waar eerdere geschriften, waarvan die van Paulus niet kunnen worden uitgesloten, hun standplaats op aarde hebben, leiden de gevangenisbrieven ons rechtstreeks de uitgestrektheid van de hemelse gewesten binnen. Buiten de gevangenisbrieven hebben we Gods redding zich uitstrekkend tot de hele mensheid; in de gevangenisbrieven strekt het zich zover uit tot ook de hemel wordt omvat.

Een van de meest interessante kenmerken van de gevangenisbrieven is wel dat we in elk ervan een opmerkelijke beschrijving van Christus hebben. Het ruimere bereik van deze brieven maakt deze beschrijvingen noodzakelijk, en als we deze onderzoeken vinden we dat ze op een wonderlijke manier verbonden zijn. Laten we dit doen en als eerste de brief aan de Colossenzen ter hand nemen.

Hier vinden we Christus in Zijn relatie met het *motief* achter al Gods handelen. Gods opzet was geboren in *liefde*, welke haar eerste en grootste

uitdrukking vindt in “de Zoon Zijner liefde” (Col. 1:13). Het is als Zoon van Gods liefde dat Christus ons in deze brief wordt voorgesteld, waarin van Hem verklaard wordt dat Hij

“Die het Beeld is van de onzichtbare God, Eerstgeborene van elk scepseel, want in Hem is het al geschapen, degenen in de hemelen en degenen die op de aarde zijn, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij soevereiniteiten, hetzij autoriteiten; het al is door Hem en tot Hem geschapen; en *Hij* is voor allen en allen hebben hun samenhang in Hem;”

(vergl. Col. 1:15-17 vCV)

Hier bevinden we ons inderdaad op grote hoogte. Dit zijn de bergtoppen—de Himalayas van de Schriften. Er we zijn opnieuw op die hoogten wanneer we bij de beschrijving van Christus in de Efezebrief komen, want daar wordt Hij afgebeeld als gezeten aan de rechterhand van God, te midden van de hemelingen:

“... overeenkomstig de inwerking van de macht van Zijn sterkte,²⁰ welke heeft ingewerkt in de Christus, Hem opwekkend uit de doden, en Hem zetelend aan Zijn rechterhand te midden van de hemelingen;²¹ boven over alle soevereiniteit en autoriteit en mogendheid en heerschappij, en elke naam genoemd genoemd wordend, niet alleen in deze eon, maar ook in de aanstaande;²² en allen onderschikt onder Zijn voeten, en Hem geeft, als Hoofd over allen, aan de gemeente die Zijn lichaam is,²³ het complement van Degene het alles in allen volmakend.”

(Efs. 1:20-23; pCV)

In dit verslag wordt Christus gekenmerkt als aldus aan de *gemeente* gegeven:

“en Hem geeft, als Hoofd over allen, aan *de gemeente die Zijn lichaam is*, het complement van Degene het alles in allen volmakend”

Zo zien we in Efeze Christus afgebeeld in Zijn relatie tot de gemeente, het *middel* waardoor Gods opzet tot stand gebracht zal worden.

Maar hoe is het met de brief aan de Filippenzen? De beschrijving van Christus brengt ons opnieuw deze de hoogten binnen. Aan de ene kant hebben we Hem “inherent in de vorm van God” en dat het “Gode gelijk zijn niet als roof” werd geacht en aan de andere kant hebben we Hem *uitermate* verhoogd en begenadigd “met de naam die boven elke andere naam is”. Er bestaan geen hoogten die hoger zijn dan deze. Maar wat vinden we dat er zich hier tussen bevindt? Een diepe kloof, een nagenoeg peilloze diepte, met op de bodem het kruis. Want Hij Die in de vorm van God was, ontledigde Zichzelf van al Zijn oorspronkelijke en zuivere heerlijkheid om de vorm van een slaaf aan te nemen, aan de mensheid gelijk wordend; en dat gedaan hebbend, nog dieper tussen de hoogten afdalend door Zichzelf te vernederen en “gehoorzaam wordend tot de dood, ja, zelfs tot de dood van het kruis” (Fil. 2:5-9 vCV)

In dit portret van Filippenzen zien we Christus in Zijn relatie met *het middel* waardoor Gods opzet tot stand zal worden gebracht. Dat middel is het kruis en hier krijgt het thema van het kruis een veel diepere betekenis. Aangezien de diepten van een vallei het best waargenomen kunnen worden vanuit een waarnemingspunt op de hoogten—want dan kunnen we recht in de afgrond beneden kijken—is dat precies wat we in de brief aan de Filippenzen doen. In ons verstand ondernemen we een reis naar de positie die Christus bezat toen Hij in de vorm van God was, om dan, naar beneden kijkend, dat alles te proberen te begrijpen wat er in *de dood van het kruis* besloten lag. Het is niet alleen de dood van Christus die telt, maar alles wat daar mee gepaard ging—alles dat aan het kruis was verbonden was—de vernedering, de schaamte, de smaad, de minachting, en bovenal... de scheiding van God. Want het kruis was een executiepaal voor misdadigers en moordenaars, en droeg een vloek met zich mee.

Als u werkelijk zou willen zien wat besloten ligt in de term “Christus gekruisigd,” die Paulus zo vast besloten was te prediken onder de Corinthiërs, ga dan naar de Filippenzenbrief. Geen twee woorden kunnen verder uit elkaar staan en toch worden ze bij samen gebracht. *Christus*, de Gezalfde van God, eens op de hoogten in de gestalte van God, en het geen roof achtend om gelijk met God te zijn, echter nu *gekruisigd*, vervloekt te mid-den van misdadigers, op de bodem van de afgrond. Vervloekt (Gal. 3:13) omdat het het *kruis* was waaraan Hij de oude mensheid nagelde, met al

haar zonden en boosaardigheid, daarmee voor eens en altijd het probleem van de zonde afhandelend. Waarlijk, de diepten van de Filippenzenbrief zijn de diepten van de liefde!

Hoe zit het nu met de gevolgen van het kruis?

Het verslag van Filippenzen geeft ons de gevolgen van het kruis op *Christus Zelf*. “Daarom”, zo gaat de apostel verder—dwz. *omdat* Hij gehoorzaam was tot de dood, zelfs tot de dood van het kruis,—“verhoogt God Hem ook uitermate, schenkt Hem de naam die boven alle naam is, opdat in de naam van Jezus zich elke knie zou zijn buigend, hemels en aards en onderaards, en elke tong bijval zou zijn uitend: dat Jezus Christus Here is, tot eer van God, de Vader!” (vCV) Geprezen zij God!

De heerlijkheid waarmee God Zijn Zoon begenadigt vanwege Zijn gehoorzaamheid tot de dood aan het kruis, is zodanig dat dit niet alleen Christus boven al het andere in het universum verheven maakt, maar ook heel de schepping tot erkenning en aanvaarding van dit feit brengt. Elke knie zal voor Hem buigen, iedere tong zal Hem toejuichen als Heer. Allen op aarde en in de hemel zullen uiteindelijk zich in Hem verheugen als hun Redder, want het is in de naam van *Jezus* dat iedere knie zal buigen. Waarlijk zal Hij het zwoegen van Zijn ziel zien en voldaan zijn. En ook God zal ook voldaan zijn, want de bijval die aan Zijn Zoon gegeven zal worden, is in overeenstemming met Zijn eigen wil en opzet, en zullen ten goede komen aan Zijn eigen grote heerlijkheid, want de Zoon is Degene in Wie Hij voortdurend welbehagen heeft.

De Efezebrief geeft ons ook het *gevolg* van het kruis op de *gemeente*. Het heeft een vrede-makende invloed, de verschillen tussen leden beslechtend. Ten tijde dat Paulus dit schreef, was het meest vitale verschil die welke de natie van Israël van de rest van de mensheid scheidde. Dat was een vleselijk verschil, ingesteld door God door het verbond dat Hij sloot met Abraham, en gemarkeerd door de rite van de besnijdenis. Vele eeuwen lang was Israël de bevoorrechte natie geweest en dat zal ze opnieuw zijn tijdens de komende millennium. Maar kijk eens naar wat Paulus zegt in Efe. 2:11-18...

“¹¹ Hierom wees jullie herinnerend, dat jullie — de naties — eens in het vlees de voorhuid genoemd wordend onder [hen] genoemd wordend: besnijdenis, (in het vlees van handen gemaakt); ¹² Dat jullie — in dat seizoen — los van Christus

waren, vervreemd zijnde geworden van het burgerschap van Israël, en gasten van de verbonden van de belofte, een verwachting niet hebbend, en zonder God in de wereld. ¹³ Echter nu in Christus werden jullie, degenen eens ver zijnde, nabij [gebracht] in het bloed van Christus. ¹⁴ Want Hij is onze vrede, Degene makend de beiden één, en de middenmuur van de versperring afbrekend, ¹⁵ de vijandschap in Zijn vlees — de wet van de geboden in decreten — onwerkzaam makend, opdat Hij de twee in Zichzelf tot één nieuwe mensheid zou zijn schepend, vrede makend; ¹⁶ *En Hij de beiden in één lichaam met God zou zijn verzoenend door het kruis*, de vijandschap erin dodend. ¹⁷ En komend, evangeliseert Hij vrede aan jullie, aan degenen ver, en vrede aan degenen nabij, ¹⁸ dat wij, beiden, door Hem de toegang zijn hebbend, in één geest, tot de Vader.”

Er zijn er vandaag die ernaar zouden willen streven om de eenheid van de kerk te bewerkstelligen. Maar die eenheid werd al twee duizend jaar geleden gemaakt—op het kruis! De Efezebrief gaat verder met van ons te vragen te eenheid te *bewaren* in de assimilatie¹⁰ van de vrede. De Efezebrief benadrukt de eenheid: één, één, één! Eén Heer, één geloof, één doop, één verwachting, enzovoort (Efz. 4:4,5). En als het kruis op effectieve wijze de raciale vijandschap tussen Israël en de naties doodt, zodat leden van beide groepen met elkaar in vrede kunnen bestaan in de gemeente, dan mogen we er zeker van zijn dat dat net zo effectief alle andere vleeselijke vijandschap doodt. In het vlees kunnen we van verschillende nationaliteiten zijn, van verschillende huidskleur, verschillende seksen, ja zelfs van verschillende sekten, maar indien we gelovigen genoemd worden, leden van die ene gemeente die vandaag bestaat, de gemeente die Zijn lichaam is, zouden we ook erkennen dat het kruis al deze barrières tegen eenheid doodt, en pogen te leven als een voorbeeld voor het universum, onze uiterste best doende de eenheid van de geest te bewaren met de band van de vrede.

Laat ons dan ophouden met lege woorden, met ondoordachte opmerkingen, met kleinzielige klachten, met onnodige kritiek, met alles wat zou kunnen kwetsen of krenken, want dat zijn zaken van het vlees, en ze neigen er naar de vrede te vernietigen. Het is nodig dat we voor nu in het vlees blijven, want we hebben een vredesmissie in de wereld. Als ambas-

---

¹⁰assimilatie: lett: SAMEN-BINDing

sadeurs voor Christus prediken wij de verzoening (2 Cor. 5:20). God strekt Zijn hand van vriendschap uit naar allen die hem willen grijpen. Maar hoe kunnen wij nu vrede prediken—hoe kunnen we ware ambassadeurs van de Prins van de vrede zijn—als we toestaan dat er onder ons zelf twisten ontstaan? Onenigheden zijn het bewijs van de oude mensheid die zichzelf opnieuw laat gelden; naar de mate dat we het vlees aanmoediging geven, in die mate worden we vijanden van het kruis van Christus. Laten we nooit vergeten dat de uitdrukking “vijanden van het kruis” gebruikt wordt voor hen die niet wandelen volgens het voorbeeld dat Paulus zelf leverde (Fil. 3:18,19). Het is tegen de achtergrond van onenigheden onder zulke broeders dat Paulus zijn woord van het kruis predikte (1 Cor. 3:3,4).

De gevangenisbrieven lopen over van advies over hoe wij ons zouden gedragen, en terecht, want we zijn Gods prestatie, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, en wat vandaag de dag in de gemeente wordt bereikt is slechts een voorproef, een demonstratie, van wat morgen tot stand zal worden gebracht door heel het universum heen. Colossenzen opent het terrein, en geeft de wijdst mogelijke toepassing van de boodschap van het kruis, het gevolg uitbreidend naar heel Gods schepping. Hier lezen we:

“¹⁸ Hij is het Hoofd van het lichaam, de gemeente, Die Soeverein is, Eerstgeborene uit de doden, zodat in alles Hij de eerste moge worden, ¹⁹ want in Hem behaagt het volledige complement zich te huisvesten, ²⁰ en door Hem allen weder met Zich te verzoenen, (*vrede makende door het bloed van Zijn kruis*), door Hem, hetzij degenen op de aarde, hetzij degenen in de hemelen.”

(Col. 1:18-20 vCV)

Dit is de Schrift die waarlijk universele verzoening verkondigt. Het wordt bereikt door het bloed van het kruis. Vanwege de Ene, Die *boven* allen was, afdaalde tot het punt waar Hij *onder* allen stond; vanwege de Ene, Die alles schiep, en Zichzelf vernederde tot het punt waar Hij vervloekt werd voor allen. De gevolgen van het kruis kunnen en zullen uitgestrekt worden om iedereen in Gods schepping in te te sluiten. Want in die vloek is alle zonde inbegrepen, alle onrechtvaardigheid, alle onrechtmatigheid, die de hemel en aarde door de eonen heen geplaagd hebben. In die vloek is alle vijandschap en vervreemding inbegrepen die tussen God en Zijn scep-selen gestaan heeft; *en dat alles is voor altijd gekruisigd!*

Dit is de triomferende vrede-makende prestatie van de liefde van God, zich uitwerkend in de Zoon van Zijn liefde. Het is Gods krachtige vermogen tot redding, onaangeraakt en onbezoedeld door menselijke inspanning, en het is in-alles-voorzienend, alles-veroverend, allen-omarmend, in-alles-tevreden-stellend en in-alles-verheerlijkend voor God.

Dit is het Woord van het Kruis!

John H. Essex

Notitie bij de vertaling: Bij de vertaling van zowel het Griekse woord *dunamis* als het Engelse woord *power* kan men twee Nederlandse woorden gebruiken: “kracht” en “vermogen”. Wij Nederlanders denken bij het woord “kracht” direct aan actie en handelen, terwijl we bij “vermogen” meer denken aan “het in staat zijn tot” wat niet direct tot actie hoeft te leiden. Soms past het ene woord beter, soms het andere, soms zijn beide woorden samengevoegd waar in het Engels alleen “power” staat.

Notitie bij de vertaling: Het woord *complement* is niet erg gebruikelijk, het wordt in onze vertalingen vaak met “volheid” vertaald, wat nogal vaag is. Maar in werkelijkheid duidt het iets heel specifiek aan: Wanneer men een geheel heeft, en er wordt een deel weggehaald, is dat weggehaalde deel het complement. En is het complement datgene wat nodig is om het geheel weer compleet te maken. Het is dat wat aanvult tot het vol(ledig) is, want met het complement wordt gecompleteerd.

Zoals men een taartpunt uit een taart of pizza snijdt, dan is die taartpunt (of het stukje pizza) het *complement* van de taart (of de pizza).

De vertaler

Engelse uitgave: © Grace and Truth Magazine

Voor deze vertaling is gebruik gemaakt van de vertaling van een eerdere vertaling van Het Beste Nieuws welke is geredigeerd voor dit e-boek.

A ©Smizdat publication:

*Dit alles mag voor persoonlijk gebruik en/of zonder winstoogmerk worden gereproduceerd ten behoeve van het evangelie Gods.
(all other rights reserved by copyright holder).*

HET KRUIS EN DE WIJSHEID

door E.H. Clayton

(Essays No. 4)

Het kruis van Christus is geheel Gods wijsheid. Door woorden van mensen kan het als een volkomen ontbreken van wijsheid voorgesteld worden. Zoiets begint te gebeuren wanneer het kruis al het minste of geringste aspect van versiering wordt gegeven, of beschouwd wordt als een last die moet worden gedragen. Bovendien, ieder onderwijs zal als verdacht moeten worden beschouwd dat erop wijst dat, al is het in de minste mate, er een gebrek zou bestaan in de volkomenheid van dat wat God daarmee bereikt heeft in de redding van Zijn schepping.

Als onze woorden de noodzaak suggereren van welk extra element dan ook, dan zijn ze, als gevolg daarvan “het woord van het kruis” leeg (of tot een holle klank) makend. In de context welke de apostel aan het kruis van Christus geeft, zou zelfs een volmacht om te dopen een zaak zijn die blijkbaar de volledige effectiviteit van het kruis zal aantasten, daar dat een gebrek in Gods wijsheid zou suggereren. De wijsheid die in het kruis is gelegen is zodanig dat God in staat is om de verwijdering van elk kenmerk van de oude schepping te bewerkstelligen. Het kruis spreekt altijd van veroordeling en vloek. En daarin ligt de wijsheid ervan.

Paulus verkondigde Jezus Christus, Diegene Wiens geloof Hem tot het sterven van het kruis bracht. Op dat geloof rust Gods rechtvaardige vonnis betreffende diegenen die gelovend zijn. Zij worden gerechtvaardigd door Jezus Christus' geloof. Hun daden, als zondaars, zijn Gods rechtvaardigheid geworden. Dat hier is de positie van de eerste en openende verklaring van rechtvaardiging. Gerechtvaardigd in Zijn bloed is een uitwerking van Zijn geloof. Het accepteert de implicaties waartoe Zijn geloof leidde. Het toont het geloof van Jezus uiteindelijk toegepast op de gelovige. Maar de fundamentele verklaring van rechtvaardiging staat in verband met Jezus Christus' geloof. Het was vanwege onze krenkingen dat Hij werd opgegeven. Aldus heeft genade onze krenkingen verzoend. Maar, vanwege onze rechtvaardiging, werd Hij opgewekt.

Het is goed om te verlangen dat we leren deze en andere verschillen te onderscheiden met betrekking tot hoe God de verscheidene aspecten behandelt die in onze redding besloten liggen. Rond het kruis ligt Gods wijsheid, terwijl rechtvaardiging een zaak is die verband houdt met het doel, alsook met het krachtige vermogen en de rechtvaardigheid van God. “Christus gekruisigd” begint de verwijzing naar Gods wijsheid.

In het kruis bestaat die wijsheid van God welke in staat is om zonde te behandelen met betrekking tot dat aspect welke de mens in de positie van vervreemding met God plaatst. Wat er voor ons overblijft, wat er te wijten is aan onze verbondenheid met de mensheid, elk probleem welke de eonen rond de zondaar hebben gemaakt, dit alles wordt door het kruis in orde gebracht, en tot Gods heerlijkheid verwijderd. De wet, en de gezindheid van het vlees, dit alles wordt in de wijsheid van het kruis afgehandeld. Kort gezegd, wat er ook mag zijn dat tegen het rechtvaardig vonnis van God kon beslissen, dit wordt in het kruis aangepakt. De redding welke God aan Zijn schepselen verleent, maakt ons werkelijk voor Zijn heerlijkheid, en de wijsheid tot zo'n doel is in het kruis.

Deze zaken worden in het woord van het kruis benadrukt en uitgelegd, en het wijst er, in de volste zin op, dat God Zijn wijsheid om het kruis van Christus laat draaien. Het is een wijsheid, die, hoewel te-niet doende door middel van veroordeling, echter die conditie bewerkstelligt die redding is. Zulk een wijsheid verwerpt elke schriftgeleerde, schrijver en redetwister van deze eon, en schuift al de verzoekschriften en zoektochten van mensen naar de ondersteunende geloofsbrieven van deze wijsheid terzijde. De verklaring van de wijsheid ervan moet worden geloofd. Het kan niet worden afgeleid. In het kruis van Christus is er een wijsheid die de wijzen en de sterken onteert. Zij kunnen niets bewerkstelligen dat in de minste mate bijdraagt tot redding.

Gods wijsheid wordt slechts zichtbaar voor diegenen die zich bewust worden dat zij, in hun vlees, geen enkele mogelijkheid tot redding bezitten. En eveneens geen enkele bekwaamheid in het vlees daartoe kunnen produceren. Plots zien we dat diegenen die zó Gods wijsheid beseffen, evenmin pretenderen om het kleinste detail aan hun redding te bewerkstelligen. Zij weten dat, in hunzelf, het effect van Gods wijsheid in het kruis werkzaam is. Zij werden met Christus gekruisigd. In dit feit wordt Gods wijsheid op hen toegepast, want hun oude mensheid is weg, op het kruis achtergebleven. Gods geest doopt hen in het sterven van Christus, en, met Hem gaan ze

het graf in. Zoals Hij daaruit werd opgewekt, zo worden zij ook opgewekt. Zij leven en wandelen in nieuwheid des levens. Dit is in hen bewerkstelligd geworden door Gods wijsheid, welke Hij rond het kruis heeft opgesteld.

Het was op deze basis dat de apostel naar Corinthe ging. Wetend van hun roemen in mensen, zowel qua religie als filosofie, was Paulus getuigenis over God: Jezus Christus en Hem gekruisigd. Dit is niet Jezus Christus de Ideale Mens, een voorbeeld om te worden opgevolgd, bemoedigd en gecultiveerd. Evenmin is het Hem zoals Hij wandelde en het koninkrijk van God in Galilea en Judea verkondigde. Die Ene werd door de mensheid gekruisigd als een ongewenste in de wereld. De mensheid was klaar met Hem, of ze nu Jood of Griek waren.

In Hem was Gods wijsheid, en de mensheid, door hun behandeling van Hem, verenigde Gods wijsheid met het kruis. Dit deden ze in overeenstemming met Gods wijsheid, maar niet omdat ze die wijsheid goedkeurden. Op het kruis werd de oude mensheid, met al hun mogelijkheden en onmogelijkheden, hun kunnen en onvermogen, gekruisigd. Dat is hoe God al de problemen der zonde effectief verwijderde, alsmede ook de vervreemding van Zijn schepping met Hemzelf. Zijn wijsheid heeft Zijn liefde met Zijn rechtvaardigheid verenigd, daarmee Zijn schepping reddend. Aldus zal het komen dat Zijn schepping de heiligheid overeenkomend met en beantwoordend aan Zijn Eigen heiligheid zal hebben.

De Corinthe-brief gaat verder hen te beschouwen die de naties regeren en beheersen, ogenschijnlijk om het goede van de bevolking te promoten. In hen ontmoeten we een erg tegenstrijdige situatie, want, te midden van hun heerschappij en politiek, ging Paulus onder hen rond, zeggend dat Gods wijsheid lag bij Jezus Christus gekruisigd. Door dit te bevestigen, zei hij ook dat Gods wijsheid niet uit deze eon voortkwam, en dat God, in Zijn wijsheid, dit zo gearrangeerd heeft. Gods wijsheid besloot dat de wereld Hem door de eigen wijsheid ervan niet kon kennen. Op deze manier geeft de apostel meteen het bewijs van zijn bewering dat Gods wijsheid niet uit deze eon was. In feite, de oversten van deze eon zouden de Here der heerlijkheid niet kruisigen, als zij Gods geheim hadden gekend.

Hoewel de naties onbewust uitvoerden wat God als plan had, gaven ze er geen waardering aan zoals die welke Paulus, ten behoeve van God, herautte over de gekruisigde Christus. Bovendien, zouden de oversten dat geweten hebben, zouden zij, in hun wijsheid, ieder aandeel in deze zaak hebben vermeden. Zij zouden het als een onmogelijke gang van zaken heb-

ben verworpen, dat niets goeds kon bewerken, want in het kruis, keurden ze Hem niet alleen af, maar wat hen betrof, veroordeelden ze Hem.

De oversten gebruiken, in het reguleren van de samenleving, hun heersende status om zodoende een onwenselijk element vanuit het volk te verwijderen! Voor hen was het kruis in dit opzicht een hulpmiddel. In het kruisigen van de Heer der heerlijkheid, werd er de positie geleverd waarmee God, door Zijn verborgen wijsheid, Israëls afvalligheid transformeerde tot een gelegenheid voor zegen die direct tot de naties kon vloeien. Israël is geen kanaal van deze wijsheid van het kruis. Dit is een zaak volkomen losstaand van hun beheer.

De uitvoering van het ambt van regeerders zou dat verbieden wat verkeerd of kwaad is. De burgerlijke regeerder, Pilatus, van zijn kant, was het ermee oneens dat er een zaak was tegen de Heer der heerlijkheid. Echter het opschrift dat hij boven het kruis plaatste gaf er blijk van dat Hij werd veroordeeld omdat Hij, vanwege Zijn aanspraken, de Keizer tegenstond. Het was in werkelijkheid de besluiteloosheid van Pilatus die de aanklacht van godslastering, die de overpriesters inbrachten, mogelijk maakte. De menigte liet zich leiden door de religieuze leiders, en voegde de intimidatie toe welke de burgerlijke regeerder tot andere gedachten bracht, en zo konden de overpriesters zich staande houden. De oversten, zowel van Israël als van de naties effectueren, in hun onbenul, de wijsheid van Hem Die in staat was hen tot het uitvoeren van Zijn bedoelingen te leiden! Hoe luid spreekt dit tot oren die daarop zijn afgestemd! En waarschuwt dit niet ook allen die Gods wijsheid zouden opsmukken met toevoegingen vanuit die gedeelten van de Schriften welke het kruis niet die volle waarde(ring) kunnen geven welke Gods evangelie ervoor uitroept?

Dat er verborgen wijsheid met betrekking tot het kruis van Christus bestond, ontvangt nadruk wanneer we in onze herinnering terugroepen dat God, bij vele gelegenheden, door de mond van al de profeten het vele lijden van Zijn Christus aankondigde. Dit lijden vervult Hij. Dit is de bijzonderheid die door Petrus wordt bevestigd (zie Hand. 2:23 en 3:18). En wat van de heerlijkheid die zou volgen? Die was in het geheel niet verborgen. Sommige duidelijke verwijzingen naar het lijden van Christus staan in Psalm 22, Jesaja 50:6, 53:3-5 en Daniel 9:26. Er zijn vanzelfsprekend vele andere, maar deze hierboven bevestigen het sterven, terwijl andere spreken van vernedering.

In zijn eerste brief geeft Petrus het vooruitzicht van de profeten aan-

gaande Israëls redding, waarvan zij profeteerden (1:10 en 11). Zij deden onderzoek naar het lijden en de erop volgende heerlijkheid van Christus. Onze Heer verwees naar het feit dat vele van de profeten en rechtvaardigen hadden gesmacht om dat waar te nemen en te kunnen beschouwen en te horen wat Hij in de gelijkenissen uitsprak, (Mat. 13:17). Daarin Zich verbergend voor Israël, terwijl tegelijkertijd Zich onthullend voor diegenen die oren hadden om te horen. Zijn bediening was tot dat punt gekomen dat Hij de zaak omtrent Zichzelf verborg. Het was niet de eenvoudige zaak van het afwijzen van een profeet wiens boodschap onjuist was, noch van een profeet wiens boodschap bij hen niet in de smaak viel. Hier was Iemand Die wist wat er in het verschiet lag, zowel voor Hem als voor de heerlijkheid van Zijn Vader. Christus wordt beschreven als Degene die wordt “overgeleverd” (Hand. 2:23). Hij was dat met betrekking tot de bepaalde raad en voorkennis van God. Niettemin kiezen het volk, en de regeerders, en de omstandigheden de methode — kruisiging op de houten paal en moord. Er was geen wijsheid in hun handelen, en hun handen waren wetteloos.

De Schriften drukken geen veronderstelling uit wanneer ze zeggen dat “hadden ze Gods wijsheid omtrent Deze gekend”, d.w.z., wat Hij Zich voornam te bewerkstelligen door Jezus Christus door de weg van kruisiging heen, ze de Heer der heerlijkheid niet zouden kruisigen (1 Cor. 2:6-8). Maar ze kenden het denken van de Heer niet en ze konden dat zeker niet afleiden. Evenmin hadden ze de wijsheid om te kennen hoe zichzelf te redden. Hiermee tonen de Schriften hoe volkomen verschillend de wijsheid van deze eon is van de wijsheid die van God is. Voordat de oversten zo'n gang van zaken konden opnemen, zouden zij hebben moeten toegeven dat hun positie voor God zodanig was als het evangelie van hen bevestigde. Het waren zij die het nodig hadden gekruisigd te worden! Dat was het cruciale punt, en dat zou de grondslag zijn van hun afwijzing, want zij accepteerden zo'n inschatting van henzelf niet.

Op een punt toen Zijn bediening ver uitgewerkt was, legde de Heer aan Zijn discipelen uit dat Hij gekruisigd zou worden, en op de derde dag opgewekt. Dit deed hij in privé, maar ze begrepen het niet. Voor de menigte (Joh. 12:32-33), sprak Hij van het worden opgeheven om aan te duiden met welke dood Hij zou sterven. Ook dit was laat in Zijn bediening. In het gesprek met Nicodemus, sprak de Heer ook van het worden verhoogd zoals Mozes de slang had verhoogd. De priesters werden eraan herinnerd dat deze verleider gezegd had dat Hij de derde dag zou worden opgewekt.

Aldus, toen de feiten van Zijn sterven en opstanding werden verteld, zagen ze er nog steeds geen wijsheid en evenmin waarde in, maar ze verzochten Pilatus wel om de steen van de grafkelder te verzegelen! Evenmin later, wanneer Hij opgewekt is, zouden ze geloven zodat de heerlijkheden op zijn lijden zou kunnen volgen.

Vol betekenis is het dat, in het aankondigen van het lijden van Christus, God nooit de instrumenten van Zijn sterven vastlegt. Dit gebeurde gedurende een tijd dat er door steniging ter dood werd gebracht. Dit zien we wanneer we aan de dood van Stefanus denken, want dat werd in waarlijk Joodse stijl uitgevoerd. Vanwege hun wet zou de valse profeet sterven (Deut. 18:20), en steniging was het instrument daartoe. Hier merken we op dat de woorden “kruis” en “kruisigen” geen woorden van de Hebreeuwse Schriften zijn. Om deze zaken van de Griekse Schriften in het Hebreeuws weer te geven, wordt het Aramese woord “tzlb” geleend! Echter God bestemde deze verborgen wijsheid al voor de eonen tot onze heerlijkheid, en de taal van Zijn volk stemt met dit verbergen overeen!

Gods wijsheid was zodanig dat Hij in staat was om voort te gaan met een bediening die bij uitstek Zijn geheimen betrof. Wat God verborgen had, was Zijn wijsheid in staat te bewerkstelligen, in een eon waarin de oversten zich geen sympathie of begrip veroorloofden en zonder meer tegenstanders van Zijn wijsheid waren. Aldus leidt God voorwaarts naar dat wat het oog niet heeft gezien, noch het oor heeft gehoord (1 Cor. 2:9). Paulus gaf in Zijn bediening, een volledig getuigenis van Gods wijsheid in het kruis, en tegelijkertijd, toen Paulus zo sprak, was zijn bediening het voorteken van die aanvullende heerlijkheid welke aan het kruis verbonden is, en in Paulus latere brieven werd vastgelegd. Zelfs in dezelfde tijd van het schrijven aan de Corinthiërs, sprak Paulus tot de volwassenen, d.w.z., aan diegenen die beseften wat Christus gekruisigd voor hen betekende: hij sprak veel dieper over wat in Gods verborgen wijsheid lag besloten, en aldus werden zaken vanuit de diepten van God onthuld.

De geest van de wereld neemt niet waar wat God in genade gevend is, echter Gods wijsheid rechtvaardigt zichzelf. Deze brengt haar schatten van kennis naar buiten, en diegenen die geestelijk zijn worden zich daarvan bewust, beseffend dat in het kruis, en voor de eonen, Gods wijsheid hen voorbestemde tot heerlijkheid. Hij Die de Heer der heerlijkheid was geloofde dat het kruis met Gods wijsheid verbonden was. Zijn geloof zou voor ons voldoende behoren te zijn. Zijn God en Vader beloonde het geloof

van Zijn Zoon, want Hij wekte Hem op vanonder de doden. Die handeling van Gods kant was de bekronende demonstratie van Zijn wijsheid, net zoals dat het was van Zijn krachtige vermogen om anderen te redden en Zijn schepping te verheerlijken, alsmede ook Hemzelf.

De menselijke verbanden van het kruis zijn schande en veroordeling. Gods Zoon verachtte deze, en Zijn gehoorzaamheid aan Zijn Vader nam Hem daarin mee er ver aan voorbij. HIJ WAS WIJSHEID VAN GOD VOOR ONS. Hij is dit naast ook rechtvaardigheid en heiligheid en uitredding. Het is de wijsheid van het kruis welke ons brengt tot de nieuwe schepping. Dit is het onderwijs van het kruis. Dat is wat God ermee tot stand bracht.

E.H. Clayton

Engelse uitgave: *The Cross and the Wisdom* — E.H. Clayton
© Grace and Truth Magazine

A ©Smizdat publication:

*Dit alles mag voor persoonlijk gebruik en/of zonder winstoogmerk
worden gereproduceerd ten behoeve van het evangelie Gods.
(all other rights reserved by copyright holder).*

MET CHRISTUS GEKRUISIGD

door A.E. Knoch

WIJ ZIJN MET Christus gestorven. We kunnen onze plaats zien in diegenen die werkelijk met Hem gekruisigd werden. Het is opmerkelijk dat de Schriften ons iets van een verslag geven van deze geëxecuteerde misdadigers. Hun kruisiging heeft geen invloed op onze redding, niettemin wordt er veel over hen gezegd, zodat we onszelf in deze tot de dood gedoemde mannen kunnen herkennen.

Een wonderlijke passage in de Galaten-brief zet deze waarheid uiteen. Deze is als volgt: “Met Christus ben ik gekruisigd geworden, echter ik ben levend; niet langer ik, maar levend in mij is Christus” (Gal. 2:20). Merk hierbij op dat dit er ietwat anders staat dan in de gebruikelijke vertalingen. Het is een schitterend voorbeeld van het gebruik van nadruk. *Christus* heeft de positie van nadruk. Er wordt met Christus begonnen en geëindigd. Ons wordt de minst belanghebbende plaats gegeven, en dat samen met een ontkenning. Juist deze vorm onderwijst ook de waarheid die dit uiteenzet.

Wij zijn niet zo zeer betrokken bij de persoonlijkheden van de twee dieven en de twee misdadigers. Het gemaakte punt is juist het feit dat ze *met Christus* werden gekruisigd, tegelijkertijd en op dezelfde plaats—met Hem. Dat is het grote punt dat we vandaag de dag zouden behoren te benadrukken—Kruisiging *met* Hem. In degenen met Hem zien we wat we—in Gods ogen—waren. Hij zou ons daar plaatsen als we zouden krijgen wat we verdienden. Het punt is hier dat we niet alleen de dood verdienen, maar een schandelijke dood, en dat schandelijke einde wordt voor ons verbeeld door deze vier die tezamen met Hem gekruisigd werden.

Van welke aard was hun karakter? De meesten van ons zouden niet graag met hen in verband gebracht willen worden. Maar God zij dank, dat is wel zo! Omdat tenzij we onszelf kunnen zien in hun plaats, dezelfde schandelijke dood stervend die Hij onderging,—tenzij we dat kunnen zien—kunnen we nooit volledig in die grote waarheden binnengaan die voor ons, de Onbesnedenheid, onthuld zijn. Zoals ik al eerder zei, voordat God zelfs maar met ons begint, is er in het geheel geen noodzaak meer tot verdere demonstratieve voorbeelden. Hij heeft al bewezen wat we werkelijk zijn, en dat we niet dieper kunnen zinken. Later toont de apostel

ons de praktische kant hiervan: “Degenen van Christus Jezus nu, *kruisigen* het vlees tezamen met de hartstochten en begeerten ervan.” (Gal. 5:24) Merk dat op! God demonstreert waar mensen in het vlees op neer komen, dus, precies aan het begin van de waarheid voor de Onbesnedenheid toont Paulus er het fundament van, de kruisiging van het vlees. En opnieuw in Galaten 6:12 “Wie dan ook willend zijn een fraai gezicht in het vlees te maken, zij zijn het die u noodzaken te besnijden, louter opdat ze niet voor het kruis van Christus vervolgd mogen worden.” Er zijn er zovelen van hen die van de Heere zijn die in deze categorie vallen. Waar zijn degenen die niet een fraai aanzicht in het vlees willen hebben? Het Christendom is grotendeels een poging om iets van het vlees te maken. Maar Paulus zegt: “Nu is het niet het mijne om te roemen, behalve in het kruis van onze Heer Jezus Christus, waardoor de wereld voor mij gekruisigd is geworden, en ik voor de wereld.” (Gal. 6:14). U ziet dat het louter de *dood* van Christus is, tot redding, maar het kruis van Christus, tot vernedering. Zo weinigen van ons maken dit onderscheid, maar er is een enorm verschil. Het is een *schandelijke* dood. *Het einde van het vlees staat hier ter beschouwing*. Al de pogingen om geestelijk Israël te zijn, om onszelf te verbinden met de fysieke kenmerken van het evangelie van de Besnijdenis—dat alles staat in verband met het vlees en is in ons geval ten einde gekomen. Helaas, hoe weinigen zien inderdaad de waarheid dat we met Christus gekruisigd zijn geworden.

Kruisiging—dat is niet alleen voor ons van toepassing, maar ook voor de gehele wereld. Als die waarheid vandaag de dag wordt bezeten, zou het het gehele gezicht van de aarde veranderen. Als de zogenaamde Christelijke naties zouden erkennen dat de wereld gekruisigd is geworden, zou nagenoeg alles wat ze vandaag zouden doen worden gestopt en het tegenovergestelde worden gedaan. Als we beseften wat er hier over de wereld wordt geschreven, zou het alles voor ons veranderen en ons vrede geven.

Als ik deze waarheden niet zou hebben en de wereld van vandaag de dag zou bekijken, zou ik uitermate met eelt bedekt moeten zijn om dat de verdragen wat ik zie. Er zijn allerlei bewegingen om de mens beter te maken. Ze zijn daar al vier of vijf duizend jaar mee bezig, en zie waar we nu zijn! Er er zijn er nog die denken dat ze werkelijk iets zullen bereiken! Diegenen van ons die door de twee wereldoorlogen gingen zijn ietwat sceptisch, nog geheel afgezien van wat de Schriften te zeggen hebben. En diegenen van ons die de mens en zijn vlees kennen, zoals de Schriften daar-

over spreken, verwachten nu niets meer van menselijke inspanningen dan wat het verleden heeft bewezen, vanwege de eenvoudige reden dat God de wereld al gekruisigd heeft.

Zelfs in de verslagen van het leven van onze Heer, kunnen we, als we onder het oppervlak kijken, aanwijzingen zien van deze waarheid. Daar hebben we deze vier, die met Hem gekruisigd werden. Er is veel waarheid verbonden met de gebruikte getallen in de Schriften, en het kan zijn dat het aantal van *vier* ons het getal van de *wereld* voorstelt. Jaren geleden, toen ons werd geleerd dat er slechts twee waren die met Hem gekruisigd werden, kon ik niet begrijpen waarom het er slechts twee waren. Maar later ontdekte ik dat er vier waren, twee dieven (of rovers) en twee misdadigers. Zij geven ons een beeld van wat we vandaag de dag in de wereld hebben. Er zijn vele voorwendsels, maar, als je het tot de essentie terugbrengt, is dit wat er overblijft. U kunt uw keuze maken of u een misdadiger bent of een dief (of rover), maar we zijn allen waardig gekruisigd te worden. Trouwens we zijn beide, want we doen God niet alleen onrecht, we beroven Hem ook nog elke dag. Dat mag moeilijk zijn om te geloven, echter het is juist daar dat er vrede te vinden is. We spreken over vrede, maar er zal geen werkelijke vrede zijn totdat wij, en eveneens het hele universum, tot de conclusie komt dat niet *Christus* gekruisigd zou moeten zijn, maar *wij*. Wanneer we eenmaal op dat punt zijn aangeland, zal de rest in verhouding gemakkelijk zijn.

De twee misdadigers werden al bij het begin met Hem gekruisigd (Luk. 23:32). Naderhand, toen de soldaten hadden geloot om Christus' kleding en het opschrift boven Zijn hoofd hadden geplaatst, werden de twee dieven (of rovers) gekruisigd (Mat. 27:38). Is het niet opmerkelijk dat er hier vier mannen zijn en één van hen, hoewel hij een misdadiger is, gered wordt? Hij geloofde. Lijkt het niet zo dat hij een beeld is van diegenen die geloven, en deze plaats door geloof innemen? Wij kunnen met ons *amen* aansluiten bij wat hij te zeggen heeft: "Wij krijgen terug van wat we verdienen uit ons handelen, echter Deze heeft niets verkeerd gedaan" (Luk. 23:41).

Deze man werd gekruisigd, niet *in* Christus, maar *met* Hem. de anderen werden ook met Hem gekruisigd. Te Golgotha hebben we de wereld en onszelf gekruisigd, en aan de andere kant hebben we Christus onrechtvaardig gekruisigd. En wanneer we dat eenmaal zien, lijkt het me dat het duidelijk moet zijn dat de demonstratie die God begon toen Hij Abraham en Israël opnam, niet langer noodzakelijk is in verband met de naties. Als zij met

Christus gekruisigd waren, zijn ze met het vlees klaar. In ons met Christus gekruisigd zijn geworden, hebben wij het antwoord op de demonstratie gevonden. *Er is absoluut niets in het vlees dat voor God is.* “Diegenen die in het vlees zijn zijn niet in staat God te behagen.” (Rom. 8:8). Het enige dat we ermee kunnen doen is het te kruisigen. Niet een eervolle dood, maar een afschuwwekkende executie. Alleen zo kunnen we het smadelijke karakter ervan (h)erkennen, het volkomen beschamende ervan. Wij erkennen dat we niet alleen de dood waardig zijn, maar de ontorende dood van een misdadiger. Dit gaat tot de kern van de zaak.

God is geleidelijk door de geschiedenis van Israël een demonstratie aan het uitwerken geweest, om aan te tonen dat er niets goeds in het vlees is. De ene beproeving volgde op de andere, en zo zal het in de toekomst ook gaan, aangezien dat noodzakelijkerwijs zal doorgaan zolang als het vlees nog een plaats (of positie) gegeven wordt. Maar voor ons is dat niet langer nodig. God gebruikt Israël om te demonstreren wat het vlees is, niet alleen voor hunzelf, maar voor de gehele schepping. Maar met ons heeft hij iets anders op het oog, en daarom wordt de les verkort. Hier hebben we één van de grote verschillen tussen de Besnijdenis en de Onbesnedenheid. Een hoofd-reden waarom het zogenaamde Christendom, de zogenoemde kerk, en zelfs gelovigen falen Gods opzet in dit alles te begrijpen, is dat ze nog steeds de oude lijn volgen. Zij geven nog steeds het vlees een plaats. Zij beseffen de plaats niet die God dat gegeven heeft—*kruisiging*. En evenmin beseffen ze de plaats die God de wereld heeft gegeven—*kruisiging*.

Soms komen er gelovigen bij me, die ontmoedigd worden over de dingen die in de wereld gebeuren. Maar de dingen gaan goed juist omdat ze allemaal verkeerd gaan. Gods bedoeling, Zijn uiteindelijke opzet erin, wordt nu juist door dat feit vervuld. Ik verwacht niet dat dingen goed gaan, omdat dit de wereld is die in verband met ons gekruisigd is geworden. Wij zouden er niets goeds van behoren te verwachten. Wij zouden van dieven verwachten dat ze stelen. En dat is wat de wereld is in relatie tot God, een bende van rovers en misdadigers. Het is vanwege dit dat God in staat zal zijn Zijn genade te verheerlijken. Aldus ziet u dat deze grote waarheid allereerst als fundament moet worden gelegd, voordat u deze gunst zult kunnen begrijpen.

Veel goed onderwijs over genade heeft in het vruchtbaar worden ervan gefaald, omdat diegenen die het hebben gehoord de noodzaak ervan niet (h)erkenden. Zij kunnen zichzelf niet als dusdanig verdorven beschouwen,

waardoor de genade op hen verspild wordt. Mijn gebed is dat God op één of ander manier de lezer van deze regels zal doen beseffen welke dood God hen heeft doen sterven door de kruisiging. Dan zal het niet langer moeilijk zijn om Zijn genade aan hen te onthullen. In feite is het zo, dat de reden dat we met Christus gekruisigd zijn die dat God Zijn genade moge onthullen, niet alleen aan ons, maar door ons aan anderen. genade wordt door veel van God schepselen niet gemakkelijk begrepen. Het is niet Zijn opzet om allen door die mangel te halen waardoor de Besnijdenis gaat. God gaat ons gebruiken om Zijn wijsheid te tonen en het krachtige vermogen dat Hij heeft, en in het bijzonder Zijn *genade*. Om dat te kunnen doen moet Hij ons afzonderlijk van de besnijdenis behandelen. Zij hadden bepaalde privileges. Zij waren dichtbij God en logisch gezien, zou God hen de hoogste plaats behoren te geven. Maar God zal iets veel groters doen dan dat. Als Hij hen de hoogste plaats in het universum zou geven, zou Hij niet in staat zijn om die grotere genade te tonen welke ons tot het hoogste maakt. Och, dat we onszelf kunnen zien als gekruisigd! Dan zou God aan ons onze heerlijke positie in Christus onthullen, en wij zouden ons verlustigen in die genade die ons de hoogste trofeeën van Zijn liefde maakt.

A.E.Knoch

Copyright van het Engelse origineel: © **Concordant Publishing Concern**
P.O. Box 449, Almont, MI 48003 810-798-3563

A ©Smizdat publication:

*Dit alles mag voor persoonlijk gebruik en/of zonder winstoogmerk
worden gereproduceerd ten behoeve van het evangelie Gods.
(all other rights reserved by copyright holder).*

Uit: De plaats van de ecclesia in Gods opzet

John H. Essex

Het kruis brengt ons aan het einde van de oude schepping. De nieuwe schepping, waaraan we nu al in de geest deelnemen, wordt volledig bij de vrijkoping van ons lichaam, wanneer wij, zowel doden als levenden door Christus verlevendigd zullen worden en het sterfelijke onsterfelijke zal aandoen. Dit hoofdstuk is een samenstelling van stukjes uit het boekje van John Essex, waarin iets gezien kan worden van wat de enorme genade welke na het kruis tot ons komt tot resultaat zal hebben.... (pagina 6-9)

Paulus toont in Romeinen 9:21 aan hoe God in staat is van hetzelfde kneedsel een eervol voorwerp en een oneervol voorwerp te maken. De klei is in beide gevallen gelijk; het verschil tussen de voortgebrachte voorwerpen zit in de handeling van de Pottenbakker; Die alleen is in staat te beslissen over de vorm en de functie van het voorwerp dat Hij aan het maken is. Dit is een uitstekende illustratie. Zonder de vaardige vingers van de Pottenbakker zouden wij onontwikkelde klei zijn, niet in staat onszelf vorm te geven tot iets dat voor iemand van enig nut kan zijn. Maar in Gods handen worden we gemaakt tot wat we zijn en worden, en als het zo is dat wij door Hem zijn uitverkoren om deel uit te maken van Zijn ecclesia, laten we ons dan hier met alle nederigheid en dankbaarheid in verheugen. Als we al moeten roemen, laat het dan *nooit* in ons zelf zijn, maar *altijd* in de Heer.

Hoe God Zijn recht op keuze uitoefent.

Door Zijn profeet Jesaja vertelde God Zijn volk Israël dat hun plannen en wegen niet aan die van Hem gelijk waren, maar eerder dat de Zijne meer verheven waren dan die van hen, evenals de hemelen hoger zijn dan de Aarde (Jes. 55:8,9). Dit wordt duidelijk bewezen in Zijn keuze van Israël zelf, want Hij verkoos haar niet omdat zij het meest talrijke onder de volken was, want zij was een van de kleinste volkeren, maar omdat Hij van hen hield en Hij Zijn eed zou houden welke Hij aan hun vaders had gezworen (Deut. 7:6-8).

Deuteronomium is het eerste boek van de Schrift dat rechtstreeks spreekt van de liefde van God. De eerste verwijzing ernaar is in hoofdstuk 4, vers 17, waar God door Mozes spreekt van de liefde die Hij had voor de vaders.

Uit deze liefde werd de natie Israël geboren. Wie anders dan God zou een afgodendienaar (Abram) of een linkmichel (Jacob) geroepen hebben om de voorvaderen te zijn van het volk van Zijn keuze? Toch is dat wat Hij deed en Hij veranderde de afgodendienaar in “de vader van alle gelovigen” en Hij veranderde de linkmichel in de ene die Oprecht-met-God (Israël) werd.

Abraham kon, hoewel hem door God een zaad was beloofd, niet zelf in degene voorzien in wie dat zaad genoemd zou worden. Ismaël, de zoon van de dienstmaagd, werd verkregen naar het vlees, en vlees staat in slavernij tot de zonde; het kind der slavernij kon nooit het kind van de belofte zijn. Dat bleef zo totdat Abraham zijn eigen onmacht toefag en de “almacht”, of beter: het *in-alles-voorzienende* van God erkende, waarna Isaäk geboren werd. Aldus werd het onvermogen van het vlees duidelijk gemaakt en dit werd bevestigd in het teken van de besnijdenis, wat het wegsnijden van een stukje vlees met zich meebracht.

Dit onvermogen van het vlees wordt eveneens duidelijk wanneer we de criteria gaan onderzoeken waarmee de uitverkorenen van deze tijd gemeenten worden, want we zullen vinden dat ze niet in overeenstemming zijn met menselijke waarden, maar juist het tegenovergestelde. We vinden deze criteria uiteengezet in 1 Corinthe 1, de verzen 26 tot en met 29:

²⁶ *“Want u bent uw roeping observerend, broeders, dat er niet velen wijs naar het vlees zijn, niet velen krachtig, niet velen edel,*

²⁷ *maar de dwaasheid van de wereld kiest God, opdat Hij de wijzen moge beschamen, en de zwakheid van de wereld kiest God, opdat Hij de sterken moge beschamen;*

²⁸ *en het onaanzienlijke en verachte van de wereld kiest God, en dat wat niets is, opdat Hij zou beschamen hetgeen wel iets is,*

²⁹ *zodat in het geheel geen vlees zou roemen in Gods ogen.”*
(vCV)

Deze methode van kiezen komt overeen met het woord van het kruis, en dat is “voor hen, die verloren gaan, een dwaasheid, maar voor ons, die behouden worden, is het een kracht Gods” (1 Cor. 1:18). Het is een methode die ontworpen is om er zeker van te zijn dat geen enkel vlees zal roemen in Gods ogen. Het vlees vervulde haar belangrijkste functie toen

ze het middel werd waarmee de Eerstgeborene van alle schepselen werd gekruisigd. Hierin bereikte het vlees het doel waarvoor God het geschapen had, maar hoe kon God genoeg vinden in dat wat de Zoon van Zijn liefde met voorbedachte rade vermoordde? Vanaf het prille begin had het vlees de weg van Kaïn gevolgd, die de moord op de rechtvaardige Abel zocht en bevatte, en Abel, hoewel stervend, gaat door te getuigen, juist vanwege zijn naam welke “Ijdelheid” betekent, over de waardeloosheid van al het vleselijke ondernemen.

In zichzelf ingebakken bezit het vlees kenmerken die vijandschap oproepen. Zelfs het vlees van de Here Jezus, ook al was het zonder zonde, had zo'n effect, want het richtte een barrière op tussen Israël en de natiën, de Besnijdenis en de Onbesnedenheid (Efz. 2:11-18). Het woord van het kruis verwijdert deze barrière en vernietigt de vijandschap, want op het kruis wordt het vlees als gekruisigd gezien. Zo wordt de vrede tot stand gebracht. Als we onszelf beschouwen als *“medegekruisigd met Christus”* (Rom. 6:6; Gal. 2:20), dan zullen we Hem niet langer kennen *“naar het vlees”* (2 Cor. 5:16), maar naar de geest, waar vleselijke verschillen zich niet kunnen laten gelden (Gal. 3:28).

Het achtste hoofdstuk van Romeinen zet de huidige toestand duidelijk uiteen, en zet het vlees op haar juiste plaats. Het is *“zondes vlees”* en *“God zendend Zijn eigen Zoon in de gelijkheid van zondes vlees, en betreffende [de] zonde, [de] zonde veroordeelt in het vlees, opdat de rechtvaardige eis der wet vervuld moge worden in ons, die niet in overeenstemming met [het] vlees wandelen, maar in overeenstemming met [de] Geest.”* (Rom. 8:4,5).

De apostel gaat dan verder met het uitleggen van het verschil tussen vlees en geest, en tonend dat de eerste, dat een gezindheid heeft die vijandschap is met God, alleen dood voortbrengt, terwijl de laatste leven en vrede voortbrengt. Zij die in het vlees zijn, zijn niet in staat om God te behagen, maar zij die door Gods Geest geleid worden, dezen zijn Zonen van God, en genietters van een lotdeel van God en gezamenlijk genietters van het lotdeel van Christus.

Hoewel Gods methode van kiezen van hen die bij Zijn ecclesia horen naar werelds denken dom mag lijken, zouden wij geen angst of twijfel mogen hebben omtrent Zijn wijsheid. Een van de liederen die we soms zingen begint met *“Ik weet niet waarom Hij Gods wonderlijke genade aan mij bekend heeft gemaakt.”* Het antwoord ligt in de wijsheid van God, welke verordent dat geen vlees in staat zou mogen zijn voor Zijn aangezicht te

roemen, en in de voorziening die Hij heeft getroffen om onze tekortkomingen goed te maken. Want wij van God zijn “in Christus Jezus, Die voor ons wijsheid van God werd, naast [ook] rechtvaardigheid, heiliging en verlossing”³¹ opdat gelijk het geschreven staat: *Wie roemt, in de Here laat hem roemen.*”

(1 Cor. 1:30,31)

Het zou in ons denken nu behoorlijk duidelijk moeten zijn dat de ecclesia waarover we schrijven er niet een van het vlees is, hoewel ze gekozen moge zijn vanuit hen die eens in het vlees waren (Efz. 2:1-3). In Christus verdwijnen alle kenmerkende vleselijke aanduidingen, want in Hem “is er geen Jood noch Griek, er is geen slaaf evenmin een vrije, er is geen mannelijk en vrouwelijk: want gij zijt allen één in Christus Jezus” (Gal. 3:28).

---

p.18,19

Het complement van Christus.

Dit leert ons een zeer grote Schriftuurlijke waarheid met betrekking tot Christus en Zijn ecclesia. De analogie is dezelfde. Onze Heer, zo weten we, schiep alle dingen; Hij was Gods Uitvoerder; buiten Hem om is er niets tot stand gekomen dat bestaan heeft. Alles ontving zijn naam en karakter van Hem. En toch..., in al de grootsheid van de schepping, onder al de menigten van de hemelen die de uitgestrektheid van de ruimte bewonen (en de hemelen hebben geen gebrek aan inwoners) was er niemand die met recht betiteld zou kunnen worden als Zijn complement. Van Zijn soort was er niemand. Nee, ook Zijn complement moest van binnenuit komen en daarom is het zo dat wij “in Hem uitverkoren zijn vóór de nederwerping der wereld” (Efz. 1:4).

Dit is het aspect van de ecclesia dat God altijd voor ogen heeft. Hij ziet ze bij uitstek, niet als een veelzijdige samenstelling van individuen, van buitenaf gekozen, om *tot* (of ⁱⁿ) Christus gebracht te worden (hoewel dit, vanuit een andere gezichtshoek, wel een feit is), maar God ziet ze als één enkele eenheid, heilig en kostbaar, en van binnenuit gekozen.

Bij dit “van binnenuit” aspect van de ecclesia willen we graag stilstaan. Het is dit “van binnenuit” aspect dat ze het recht geeft om “*de ecclesia die Zijn lichaam is*” genoemd te worden, en wat haar een absoluut unieke positie in het heelal geeft. Het is de meest verheven positie die door Gods

schepselen kunnen worden ingenomen, afgezien van Christus Zelf natuurlijk; het is ook de meest intieme positie in haar relatie met God. De status van de ecclesia voor God wordt alleen beïnvloed en bepaald door de status van de Zoon van Zijn liefde in de ogen van Zijn Vader. De relatie van de ecclesia met Christus, de band die tussen hen bestaat en de kracht van de liefde die Christus heeft voor Zijn complement, zijn zaken die, zelfs in de minste mate, alleen gewaardeerd kunnen worden door hen van wie het denken voortdurend bezig is met zaken van “boven.”

Hierop volgt hoe dit complement en het eerste mensenpaar in analogie en typologie samenhangen, maar voor dit grote geheimenis verwijs ik graag naar het hele boekje....

---

p.23-26

Laat ons kort alle vijf plaatsen van deze uitdrukking (dat is “temidden van de hemelingen”) opmerken, voordat we ze in detail zullen bespreken.

De eerste keer dat de zinsnede voorkomt is in Efeze 1:3-6, waar we lezen:

“Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, Die ons zegent met elke geestelijke zegen te midden van de hemelingen, in Christus,

^a overeenkomstig als Hij ons kiest in Hem voor de nederwerping der wereld,—ons—te zijn heilig en zonder gebrek in Zijn ogen,

^b in liefde ons tevoren bestemmend tot [de] zoonstand door Jezus Christus ^cvoor Hem, overeenkomstig het welbehagen van Zijn wil,

^d tot lofprijzing van de heerlijkheid van Zijn genade, welke ons begenadigt in de Geliefde.” (pCV)

Onder de vele punten van aandacht in deze sublieme introductie van deze schitterende brief, laat ons nu louter opmerken dat we rechtstreeks verplaatst worden naar het centrum van de hemelen. We hoeven daar niet meer over te denken als iets afstandelijks en onbereikbaar; in tegendeel, we zouden onszelf zien als zijnde in de hemelen, omgeven door hemelse

menigten, net zoals de aarde zelf een sfeer is te midden van een universum vol hemellichamen. Net als Paulus het zegt in Filippenzen 3:20 “*Ons rijk is inherent in de hemelen*”,—dat wil zeggen: *daar is waar het thuishoort!*

De tweede voorkomst van de woorden “te midden van de hemelingen” is in vers 20 van ditzelfde hoofdstuk, waar we lezen, in verwijzing naar Christus Zelf, dat de macht van Gods sterkte is: “*opwekkend Hem van onder de doden uit en Hem zetelend aan Zijn rechterhand te midden van de hemelingen, ⁵hoog over elke soevereiniteit en autoriteit en mogendheid en heerschappij en elke naam die genoemd wordt, niet alleen in deze eon, maar ook in de aanstaande*”(Efz. 1:20,21; pCV). Hier hebben we een glimpje van de hoogten waartoe Christus is verhoogd, welke beschreven worden als zijnde te midden van de hemelingen.

Dan, in het tweede hoofdstuk, vers 4, lezen we dat God

“zijnde rijk in barmhartigheid, wegens Zijn enorme liefde waarmee Hij ons liefheeft

⁵ en ons zijnde als doden in de krenkingen en de begeerten, ons verlevendigt tezamen in Christus, (in genade zijn jullie gered geworden!),

⁶ en wekt ons tezamen op en zetelt ons tezamen te midden van de hemelingen, in Christus Jezus,

⁷ opdat Hij in de toekomstige eonen zou zijn aantoonend: de overtreffende rijkdom van Zijn genade in Zijn vriendelijkheid aan ons in Christus Jezus.” (Efz. 2:4-7; vCV)

Geen wonder dat Paulus het nodig acht de uitdrukking “*in genade zijt gij degenen zijnde gered geworden!*” te herhalen. Wie kan zich zulk een verhevenheid voorstellen, wie zou zo’n Goddelijke gunst kunnen bedenken, ware het niet dat het uitdrukkelijk in deze schitterende brief wordt uiteen gezet?

In het derde hoofdstuk, vanaf vers 8, wordt onze uitdrukking opnieuw gevonden in een waarlijk inspirerende passage, waar ons wordt verteld dat aan Paulus, die zichzelf beschrijft als “*minder dan de minste van alle heiligen*”, deze genade verleend was:

“Mij,... werd deze genade verleend: aan de naties de onbespeurlijke rijkdom van Christus te evangeliseren,

⁹ *en allen te verlichten wat de huishouding van het geheimenis is, van die [welke] zijnde verborgen geworden vanaf de eonen in God, Degene het heelal scheppend,*

¹⁰ *opdat nu moge worden bekend gemaakt aan de soevereiniteiten en de autoriteiten te midden van de hemelingen door de ecclesia: de rijk-geschakeerde wijsheid van God,*

¹¹ *overeenkomstig de opzet van de eonen, welke Hij maakt in Christus Jezus, onze Heer.” (Efz. 3:8-11; pCV)*

Aldus, de reden voor onze aanstelling om te midden van de hemelingen een status te hebben is, dat wij door God gebruikt mogen worden, niet alleen om Zijn genade te tonen, maar ook om Zijn wijsheid bekend te maken, zelfs aan de soevereiniteiten en autoriteiten onder de hemelingen! Wat een eer! Wat een voorrecht! Hoe kunnen we niet verbaasd zijn, iedere keer dat we aan de schitterende doelen van onze roeping denken?

Maar opdat we geen foute indruk krijgen van omstandigheden die onder de hemelingen heersen, wordt ons in het twaalfde vers van het laatste hoofdstuk van Efeze een blik geschonken op de andere kant van het beeld met de vijfde en laatste voorkomst van deze zinsnede. Daar leren we

“het is niet aan ons te worstelen ^{naar}met bloed en vlees, maar ^{naar}met de soevereiniteiten, ^{naar}met de autoriteiten, ^{naar}met de wereldbeheersers van deze duisternis, ^{naar}met de geestelijke [machten] van de boosheid te midden van de hemelingen” (Efz. 6:12; pCV)

Hieruit is het duidelijk dat op dit moment nog niet alles in volle harmonie en verzoening met God is, zelfs niet onder de hemelingen. Er is boosheid, kwaadaardigheid onder hen, net als dat er op aarde is, alleen is de boosheid in die hogere kringen waarschijnlijk krachtiger en venijniger dan die van mensen.

Hoe noodzakelijk het ook is om Gods wapenrusting te hebben — om stand te houden — (dus niet om te vechten voor een overwinning, dat zou weer vleselijk zijn, bovendien is de overwinning er al: in Christus) . . . deze wapenrusting is helaas niet het onderwerp hier en daarvoor verwijst ik graag naar het hele boekje....

p.28-30 temidden van de hemelingen begint het pas echt.

Het eerste gebruik van onze zinsnede (dat is “temidden van de hemelingen”) verbindt ons ook met onze Heer, want het is “*de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, die ons zegent*” en van onze zegeningen wordt gezegd dat ze “*in Christus*” zijn. Zo wordt er onmiddellijk een onverbreekbare band gevestigd—een band tussen Christus en Zijn ecclesia, welke gedurende al de volgende verzen wordt gehandhaafd. En toch is het pas in het laatste vers van dit eerste hoofdstuk dat we het woord *ecclesia* in deze brief tegenkomen en dit staat in verband met de tweede voorkomst van de zinsnede “*te midden van de hemelingen.*” Laat ons nu dit opmerken en zien hoe de relatie tussen Christus en de ecclesia plotseling en dramatisch wordt versterkt.

Het tweede deel (vanaf vers 15) van dit eerste hoofdstuk van Efeziërs is een hartstochtelijke uitstorting van een gebed door de apostel voor ons geestelijk waarnemingsvermogen. Hij wil ons laten

“waarnemen wat de verwachting is van Zijn roeping, en wat de rijkdom van de heerlijkheid van de genieting van Zijn lotdeel onder de heiligen, en wat de overmatige grootheid van Zijn vermogen voor ons, die gelovend zijn, in overeenstemming met de werking van de macht van Zijn sterkte, die in de Christus werkzaam is, Hem opwekkend van onder de doden uit en Hem zetelt aan Zijn rechter hand te midden van de hemelingen, omhoog over elke soevereiniteit en autoriteit en mogendheid en heerschappij, en elke naam die wordt genoemd, niet alleen in deze eon, maar ook in die welke aanstaande is: en allen onder Zijn voeten onderschikt ...”

(Efz. 1:18-22; vCV)

Hier wordt de verhoging van Christus, volgend op Zijn opwekking van tussen de doden uit, in detail weergegeven; het komt overeen met Filippenzen 2:9-11 en Colossenzen 1:18. *Door de macht van Gods sterkte* tot stand gebracht, is Zijn verhoging volledig. Gezeten zoals Hij is aan Gods rechterhand, te midden van de hemelingen, wordt Hem alles onderschikt gemaakt. En dan komt er een opmerkelijke zinsnede. God “*geeft Hem, als Hoofd over allen, aan de ecclesia, welke zijn lichaam is, het complement van Hem Die alles in allen completeert*”(Efz. 1:22,23; vCV).

De status van Christus is nu *boven allen* (God Zelf alleen uitgezonderd), en het is in deze rang dat Hij aan de ecclesia gegeven wordt, welke Zijn lichaam is. Och, mochten we ons ook maar een beetje de grootsheid beseffen van dit geschenk is! Want het verheft de ecclesia naar Zijn eigen rang! Christus blijft het Hoofd van het lichaam, de ecclesia (Col. 1:18), maar het lichaam moet, om Zijn lichaam te zijn, ook verhoogd worden om zich aan de status van haar Hoofd te conformeren. Dit is waarom we in Filippenzen 3:20,21 lezen:

“Want ons rijk is inherent aan de hemelen, waaruit we ook op een Redder wachten, de Heer Jezus Christus, Die het lichaam van onze vernedering zal omvormen, om het aan het lichaam van Zijn heerlijkheid gelijk te maken, in overeenstemming met de werking welke Hem in staat stelt zelfs allen aan Hemzelf te onderschikken.” (Filip. 3:20,21; vCV)

Dit zijn reusachtige feiten, net zoals ook de waarheid van *“hoe overweldigende grootheid Gods kracht is voor ons, die gelovend zijn,”* want dit is *“in overeenstemming met de werking van de macht van Zijn sterkte”* (Efz. 1:19 vCV), die Christus verhoogd heeft tot de positie van *Hoofd over allen* en voor altijd de tegenstand zal overwinnen van *“elke soevereiniteit en autoriteit en mogendheid en heerschappij en elke naam, die genoemd wordt”* (Efz. 1:21 vCV), niet alleen zij die nu bestaan, maar ook zij die in deze of de volgende eon nog zullen opkomen. We roepen opnieuw uit: Och, dat we mogen beseffen wat de aard van dat krachtige vermogen is, die ten behoeve van ons aan het werk is!

De derde vermelding van de zinsnede *“te midden van de hemelingen”* (Efeze 2:6), toont hoe de ecclesia door God gebruikt zal worden in de toekomstige eonen. Want in Christus tezamen verlevendigd en tezamen opgewekt en tezamen, in Christus Jezus, gezeteld te midden van de hemelingen, ontdekken we dat dit is om **“in de toekomstige eonen de overweldigende rijkdom Zijner genade in Zijn vriendelijkheid tot ons in Christus Jezus, ten toon te stellen”**. Laat ons opmerken hoe in deze context er de nadruk op wordt gelegd dat we *in genade* gered worden, en dat we Gods prestatie zijn; het *Zijn* genade is die tentoongespreid zal worden en de hemelingen zullen tot het inzicht gebracht worden dat de genade die aan ons geschonken is geworden om ons Gods prestatie te maken, ook voor hen be-

schikbaar is en inderdaad ten behoeve van hen gebruikt zal worden tot een gelijkvormig doel.

---

p.27,28

De eerste voorkomst (van “temidden van de hemelingen”) verbindt de ecclesia (onder het voornaamwoord *ons*) met de bron van al haar zegeningen, namelijk, God Zelf.

“Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, Die ons zegent “met elke geestelijke zegen te midden van de hemelingen, in Christus.” (Efz. 1:3; pCV)

In de verzen die volgen wordt het duidelijk gemaakt dat God niet louter de oorsprong is van de ecclesia, maar ook Degene is Die haar samenstelling bepaalt (in overeenstemming met zoals Hij ons kiest in Hem), haar kwaliteit (dat wij heilig en zonder gebrek zullen zijn in Zijn ogen), haar bestemming (in liefde ons er tevoren toe bestemmend tot de zoonstand voor Hem), het motief achter haar wording (het welbehagen van Zijn wil) en de reden voor haar bestaan (tot lof van de heerlijkheid van Zijn genade). In dit alles wordt God gezien als de Allerhoogste—de enige Plannenmaker, de enige Opsteller van de opzet, zoals inderdaad later in het hoofdstuk aangeduid (overeenkomstig de opzet van Hem, Die op alles inwerkt overeenkomstig de raad van Zijn wil). En de heerlijkheid en de eer en de dank zouden Hem toekomen (Gezegend zij de God), aan Wie de heerlijkheid in de ecclesia zal zijn en in Christus Jezus in al de generaties van de eon der eonen! Amen!

John H. Essex

Uit: De plaats van de ecclesia in Gods opzet

John H. Essex

Notities bij de vertaling

De notitie bij Hoofdstuk 5

Notitie: *Wordt met God verzoend!* - Deze boodschap (2 Cor. 5:20) staat in de passive voice, de lijdende vorm en toch gebiedende wijs meervoud! De lijdende vorm vraagt in het Nederlands om “worden” en niet om “zijn”, nog letterlijker is: *Weest jullie wordend met God verzoend!*, maar in het Nederlands is dit zeer ongebruikelijk woordgebruik. Maar het duidt ook aan dat het werk feitelijk niet zelf gedaan wordt! Zoals de genade van God uitgaat gaat de verzoening ook van God uit. Het is de oproep de hardnekkigheid, de koppigheid, onovertuigbaarheid te laten varen en je door God te laten overtuigen met Zijn Liefde.

De vertaler

Copyright originele Engelse studie: © Concordant Publishing Concern
P.O. Box 449, Almont, MI 48003 810-798-3563

en

© Grace and Truth Magazine

A ©Smizdat publication:

*Dit alles mag voor persoonlijk gebruik en/of zonder winstoogmerk
worden gereproduceerd ten behoeve van het evangelie Gods.
(all other rights reserved by copyright holder).*